

Standaard:

**Lonchura
2012.**

Uitgave:

april 2012.

De Keurmeestervereniging Tropische vogels en parkieten.

Inhoud.

	blz.
Inhoud.	2
Voorwoord.	3
Opmerkingen bij de standaard Lonchura.	4
Vederstructuur Lonchura's.	4
Tekeningspatroon Lonchura's.	5
Erfelijkheid bij de bastaardkweek.	6
Bij het hoofdstuk Bronzemannen.	8
Standaard Bronzemannen.	9
Lonchura s. swinhoei, Spitsstaartbronzeman.	10
Lonchura s. striata, Witstuitbronzeman.	12
Lonchura leucogastroides, Javabronzeman.	14
Lonchura m. molucca, Molukkenbronzeman.	16
Lonchura l.castanonota, Witbuikbronzeman.	19
Lonchura k.kelaarti, Bergbronzeman.	21
Lonchura fuscans, Borneobronzeman.	23
Lonchura t.tristissima, Treurbronzeman.	26
Lonchura t.leucosticta, Parelbronzeman.	28
Bij het hoofdstuk Muskaatvinken.	30
Standaard Muskaatvinken.	31
Lonchura p. punctulata, Indische muskaatvink.	32
Lonchura p. nisorina, Javaanse muskaatvink.	34
Lonchura p. topela, Chinese muskaatvink.	36
Bij het hoofdstuk Rietvinken en Nonnen.	38
Standaard Rietvinken en Nonnen.	40
Lonchura m. malacca, Driekleurnon.	41
Lonchura m. atricapilla, Zwartkopnon.	43
Lonchura m. siensis, Chinese Zwartkopnon.	44
Lonchura m. brunneiceps, Bruinkopnon.	45
Lonchura m. ferruginosa, Schildnon.	46
Lonchura maja, Witkopnon.	47
Lonchura p. pallida, Bleekkopnon.	49
Lonchura vana, Arfaknon.	50
Lonchura nevermanni, Witschedelnon.	51
Lonchura caniceps, Grijskopnon.	52
Lonchura flaviprymna, Gele rietvink.	53
Lonchura g.grandis, Diksnavelnon.	55
Lonchura stygia, Hadesnon.	56
Lonchura hunsteini, Hunsteinnon.	57
Lonchura teerinki, Zwartborstrietvink.	58
Lonchura melaena, Dikkoprietvink.	59
Lonchura quinticolor, Vijfkleurnon.	60
Lonchura spectabilis, Prachtnon.	61
Lonchura forbessi, Forbesnon.	62
Lonchura montana, Junges-Bergrietvink.	63
Lonchura monticola, Bergrietvink.	64
Lonchura c. C. Domestica, Bruinborstrietvink.	65
Lonchura c. sharpei, Dwergrietvink.	68
Lonchura c. ramsayi, Zwartkop Dwergrietvink.	69
Lonchura c. boschmai, Bergbruinborstrietvink.	70
Lonchura pectoralis, Witborstrietvink.	71

VOORWOORD.

Het is twintig jaar geleden, 1974, wanneer de toenmalige technische commissie tropische vogels overgaat tot het uitgeven van een vernieuwde standaard Japanse meeuwen. In de jaren voor het verschijnen van deze standaard zijn twee zaken aan de orde, te weten:

- A. De kweek van hybriden van Lonchura soorten met Japanse meeuw met het doel verbetering van de Japanse meeuw kleurslagen.
- B. Vergaand onderzoek van de vederstructuur van de diverse Lonchura soorten door dhr. W.Beckmann.

De betreffende Japanse meeuwen standaard uit 1974 bevat dan ook een omschrijving van de bronzemannen, nonnen, muskaatvinken en rietvinken. In deze zelfde jaren werd een zeer beknopte standaard zilver- en loodbekjes uitgegeven, in 1982 gevolgd door de standaard rijstvogels.

Door de jaren heen raakt de standaard van het genus Lonchura versnipperd, de rietvinken werden opgenomen in de standaard Australische prachtvinken. De bronzemannen blijven deel uitmaken van de standaard Japanse meeuwen.

Begin negentiger jaren ontstaat de behoefte aan een aanpassing van de oude en inmiddels niet meer verkrijgbare standaard zilver- en loodbekjes. Het ontstaan van diverse mutaties brengt de kweek van deze soorten in een stroomversnelling. Afwijkingen in formaat, kleur en tekening vragen om een handleiding inzake het keuren en de kweek.

Dezelfde ontwikkeling, welke wordt waargenomen bij de zilver- en loodbekjes, doet zich ook voor bij de rijstvogels.

Voorjaar 1993 wordt dan ook besloten een compleet vernieuwde standaard Lonchura's uit te geven. In deze standaard zullen alle Lonchura soorten alsmede de nauw aan de Lonchura's verwante soorten worden opgenomen.

Drie keurmeesters Tropische vogels van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers vormen de werkgroep "Lonchura's". Deze werkgroep heeft na veel onderzoek, bezoeken aan kwekers en het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden de standaard voor de Lonchura's opgesteld.

Voor de soorten als zilverbekje, loodbekje en rijstvogel is het verregaande domesticatie proces reden geweest tot het beschrijven van vederstructuur en vererving.

Voor andere soorten als de Hunsteinnon en Berg-bruinborstrietvink blijft de standaard steken in een zo compleet mogelijke omschrijving.

Het losbladige systeem van deze standaard heeft geleid tot een hoofdstukmatige opzet. Het gevolg van deze opzet is dat ontwikkelingen welke in de komende jaren op gang komen niet hoeven te leiden tot een volledig nieuwe standaard maar per hoofdstuk aangevuld kunnen worden.

De hoofdstukken zijn achtereenvolgens:

- Ekstertjes
- Bronzemannen
- Muskaatvinken
- Nonnen en rietvinken
- Zilver- en loodbekjes incl. parelhalsamadine
- Rijstvogels incl. Timor rijstvogel

Op deze plaats is het goed kwekers en deskundigen in zowel binnen- als buitenland, alsmede de "Werkgroep Lonchura's" te danken voor hun spontane hulp. Het beschikbaar stellen van kweekgegevens, kennis en materiaal voor veeronderzoek heeft in grote mate bijgedragen tot het ontstaan van deze volledig vernieuwde Standaard Lonchura. Van grote waarde was ook de mogelijkheid welke werd geboden door het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie in Leiden. Het onderzoek van Lonchura balgen leverde veel nieuwe gegevens op.

Deze nieuwe standaard Lonchura vervangt alle standaardpublicaties van bovengenoemde soorten van eerdere datum.

Bergen op Zoom,
januari 1995

De Technische Commissie
Tropische Vogels en Parkieten.

Voorwoord 2012.

In de 15 jaar die verstreken vanaf het verschijnen van de vorige standaard in 1995, is er met deze vogels op uitgebreide schaal gekweekt. Inmiddels is bij de zilver- en loodbekjes en bij de rijstvogels een aantal mutaties ontstaan, die er voor gezorgd hebben dat voor deze vogels tussentijds een nieuwe standaard is opgesteld, samen met de parelhalsamadine en de Timor rijstvogel, die ook in de standaard van 1995 waren opgenomen. Deze soorten nu ondergebracht in de standaard gedomesticeerde Afrikaanse- en Aziatische prachtvinken. Deze nieuwe standaard lonchura 2012 beslaat dan ook nog enkel de bronzemannen, muskaatvinken, rietvinken en nonnen. Deze nieuwe standaard is opgemaakt in de inmiddels gebruikelijk geworden matrix lay-out. Dit maakt het liefhebbers eenvoudige om kleurslagen te vergelijken.

Van diverse soorten zijn, in aanvulling op de standaard uit 1995, kleurslagen opgenomen. Het betreft bij de borneo bronzeman de roodbruine en de gepareelde kleurslag. Bij de nonnen en rietvinken is als uitbreiding op de oude standaard aandacht besteed aan de kleurslagen van de witkop- driekleur en hadesnon en bij de rietvinken aan de kleurslagen van de bruinborstrietvink. Tenslotte is er in deze standaard gekozen voor een domestica beschrijving van de bruinborstrietvink

Het bestuur van de Keurmeestervereniging Tropische vogels en Parkieten wil op deze plaats de keurmeesters, liefhebbers en de technische commissie van de JMC, die ondersteuning hebben gegeven bij het schrijven van deze nieuwe standaard, hartelijk danken. Tevens wordt de hoop uitgesproken dat deze standaard de komende jaren een leidraad mag zijn voor kwekers en keurmeesters.

Nijmegen,
april 2012

OPMERKINGEN BIJ DE STANDAARD LONCHURA'S.

Als basis voor dit hoofdstuk geldt de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", (verkrijgbaar bij het bondsbureau) en enkele hoofdstukken uit de standaard Japanse meeuwen (uitgave 1974).

Bij het over kweken van mutaties, dus van de ene soort naar de andere soort, is de rasonzuiverheid een groot probleem. Bij deze ras onzuiverheid spelen de volgende zaken een rol.

- a) **Vederstructuur.**
- b) **Het tekeningspatroon.**
- c) **Vruchtbaarheid bij de bastaardkweek.**

De hierna volgende uiteenzetting is niet (geheel) van toepassing op de rijstvogels en zilver- en loodbekjes, de enige lonchura's met carotenoïde in de bevedering. Daarnaast bezit de rijstvogel ook nog de blauwstructuur.

a) Vederstructuur van de Lonchura's.

Het microscopisch onderzoek van de bevederingsstructuur van de lonchura's is beperkt gebleven tot de in Nederland geïmporteerde soorten. Ondanks deze beperking kan men wel concluderen dat qua vederstructuur de lonchura's een grote homogeniteit tonen.

In de gehele familie ontbreken de carotenoïde kleurstoffen en de structuur kleuren, de kleur van de bevedering wordt gevormd door de diverse combinaties van :

1: Het zwarte eumelanine, inclusief een verzwakte oxydatiegraad, waardoor de zwarte kleur verandert in zgn zandkleurig bruin (het zgn cinnamonbruin)

2: Het roodbruin phaeomelanine, met de mogelijkheid van een verschillende kwantiteit waardoor de kleur in intensiteit kan verschillen van diep kastanje bruin tot licht crème-wit.

Door het ontbreken van carotenoïde kleurstoffen varieert de snavelkleur van zwart-blauwgrijs tot lichtgrijs, evenals de pootkleur. De bij sommige soorten voorkomende blauwgrijze snavelkleur wordt vrijwel zeker veroorzaakt door het tyndalffect in de buitenste hoornlaag van de snavel. In dit geval kunnen we dus spreken van structurele kleurvorming.

In de gehele lonchura groep zien we een groot scala aan bruinnuances, variërend van zwartbruin tot nagenoeg geel. De naamgeving van al deze verschillende nuances in de standaard leverde aanzienlijke moeilijkheden op. In bijna alle gevallen is getracht aansluiting te vinden bij eenduidige kleuren eventueel aangevuld met termen als warm, koud, vaal, bleek en dergelijke. Ideaal zijn de benamingen niet altijd, maar een betere oplossing, zonder het ontwikkelen van een staalkaart, lag niet binnen bereik. Al deze nuances bruin ontstaan door een samenspel van het eumelanine in verschillende oxydatie stadia en het roodbruine phaeomelanine of het ontbreken van één van deze componenten of door een zwakkere of sterkere concentratie.

Bovendien speelt bij enkele soorten de opbouw van de veren een rol in de totaalkleur. Zoals algemeen bekend geacht mag worden, bestaat een veer uit een spoel, schacht, baarden en haakjes. Wordt over het algemeen de totaalkleur bepaald door de baarden en de zich daaraan bevindende haakjes, bij sommige lonchurasoorten moet daarbij ook de kleur van de schacht betrokken worden, daar het streep effect bij veel bronzemannen bepaald wordt door de kleur van schacht.

fig. 1. baardvorm.

fig. 2a. pronkveer

fig. 2b. dwarsdoorsnede type pronkveer.

doorsnede A-A

In fig 1 ziet u de vorm van de baard, een baard van deze vorm noemen we een baard van het algemene type. Bij de stuitveertjes van vele lonchura soorten zien we een ander type baard nl het pronktype. Aan de toppen van deze baarden bevinden zich geen haakjes. Deze toppen liggen aaneen en vormen als het ware een glad oppervlak wat aan dit deel van de bevedering een sterke glans geeft.

in fig 2a ziet U een pronkveer getekend en in fig 2b een dwarsdoorsnede van het type pronkveer . Deze baarden zijn niet over hun gehele lengte van het pronktype. Aan de basis en in het midden bevinden zich wel haakjes aan de baard.

De melanine vorming komt afhankelijk van de soort (dus soort eigen erfelijke factoren) in verschillende concentraties voor. Zo zien we dat bij de zwartbruine Japanse meeuw ongeveer twee (lieft minder) lagen roodbruin phaeomelanine om de kern van de baard gevormd worden. Bij zwartkop-, driekleur- en witkopnon zien we echter dat om de kern van de baard een concentratie van zes lagen en meer phaeomelanine heeft gevormd. Bovendien zien we dat zich in het buitengedeelte van de baard (extalzijde) eveneens roodbruine phaeomelaninekorrels bevinden.

De haakjes van de zwartbruine Japanse meeuw zijn nagenoeg over hun gehele lengte zwart (eumelanine), terwijl de haakjes van de vleugelbevedering van de genoemde nonnen over hun gehele lengte roodbruin zijn, (phaeomelanine). De combinatie twee of minder lagen roodbruin phaeomelanine met zwarte haakjes geeft donkerbruin bij de Japanse meeuw. De sterke concentratie roodbruin phaeomelanine in de haakjes bij de nonnen geeft het mooie diep kastanjebruin. Vervalt bij de Japanse meeuw het zwart eumelanine in de haakjes en worden deze kleurloos, dan wordt de totaalkleur van de bevedering bleek roodbruin. De kleurstof, die wij roodbruin phaeomelanine noemen, is echter gelijk van kleur bij de nonnen en de Japanse meeuwen. De concentratie van deze melanine korrels bepalen de diepte van de roodbruine kleur. Iets dergelijks zien we met de haakjes. De kleurloze haakjes verdunnen als het ware de roodbruine kleur van de baarden. Zwarte haakjes maakt het geheel zwartbruin. Haakjes, die voor een deel kleurloos zijn en voor een deel zwart, maakt de kleur donker mat bruin. Iets dergelijks zien we bij de kleur van het vleugeldek van de bruinborstrietvink. De totaalkleur is noch donkerbruin noch zuiver roodbruin, maar er tussen in. De lengte van de zwarte haakjes, die zwart eumelanine bevatten, kan aanzienlijk variëren. Deze variatie, plus de variatie in oxydatie van het eumelanine en de variatie in concentratie phaeomelanine in de baard, veroorzaakt de vele nuances bruin, die we in de lonchura familie tegenkomen. De kop van de bruinborstrietvink vertoont een andere nuance bruin dan het rugdek, iets grijzigbruin. De baarden bevatten een zwakke concentratie roodbruin phaeomelanine, om de kern variërend van een tot twee lagen, terwijl de concentratie om de kernen van de baarden van het rugdek sterker is. De haakjes van de kopbevedering zijn ongeveer voor de helft zwart. Deze combinatie, crème baarden (zwakke concentratie phaeomelanine) met half zwarte haakjes, geeft als totaal kleur het grijze bruin. Op de borst van de bruinborstrietvink zien we kastanje bruin, dat echter niet zo diep is, als bijvoorbeeld het vleugeldek van de zwartkopnon. Dit wordt veroorzaakt door een zwakkere concentratie phaeomelanine om de kern van die baarden bij de bruinborstrietvink, dan om de kern van de baarden van het rugdek van de zwartkopnon. De haakjes zijn over hun gehele lengte roodbruin.

Bij andere lonchura soorten, met name de rietvinken en de stuitkleur van sommige soorten nonnen en bronzemannen , zien we een gele kleur. Bij sommige rassen wordt zelfs van olijfgroen tot geelgroen gesproken. Deze gele kleur wordt niet veroorzaakt door een carotenoïde kleurstof, maar door een zwakke concentratie van het roodbruin phaeomelanine, gecombineerd in vele gevallen met het pronktype baard. Om de relatief kleinere kern bevindt zich een laag roodbruin phaeomelanine. Dit, gecombineerd met de haakjesloze baardtoppen, geeft de min of meer gele totaalkleur. Deze gele totaalkleur kan iets verdonkerd worden door de aanwezigheid van zwarte haakjes aan de baardbases.

De zwarte veervelden, zoals we die bijvoorbeeld zien bij de zwartkop- en driekleurnon, worden gevormd door zwarte baarden en zwarte haakjes. Met onze relatief eenvoudige licht microscoop kon echter niet worden vastgesteld of zich tevens roodbruin phaeomelanine in de baarden en haakjes bevond, wat door de zeer sterke concentratie zwart eumelanine eventueel gemaskeerd kan worden. Hoewel we deze mogelijkheid niet kunnen uitsluiten, lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk.

De nuancevorming van de bruine kleur geldt ook voor de eumelanisatie van de haakjes. Dit kan variëren van over hun gehele lengte gemelaniseerd zijn tot alleen de uiterste puntjes. Daartussen bestaan vele gradaties, die ieder weer gecombineerd met zekere concentraties roodbruin phaeomelanine, een eigen bruinnuance geven.

Dit verschilt niet alleen per soort maar ook individuele verschillen van exemplaren van een soort of ras komen veelvuldig voor.

b) Het tekeningspatroon van de Lonchura's.

Tekening ontstaat door de scheiding van twee verschillend gekleurde velden. Deze scheidingslijnen liggen per soort erfelijk vast. Deze scheidingslijnen kunnen gecamoufleerd worden indien door een kleur mutatie de kleuren van de velden, welke aan weerszijden van de scheidingslijn liggen, zodanig veranderen, dat beide velden de zelfde kleur krijgen. In zo'n geval is de scheidingslijn niet meer zichtbaar, maar de erfelijke factoren, die voor de kleur mutatie de grens van de verschillend gekleurde velden bepaalden, zijn nog wel degelijk aanwezig. Zouden we een zodanige paring opzetten, dat de oorspronkelijke kleur van deze veervelden weer hersteld wordt, dan zou dat ook de oorspronkelijke plaats van de scheiding van de twee velden weer op de zelfde plaats liggen. Erfelijk is bepaald, tot hoever de vorming van zwart eumelanine plaats heeft en tot hoever de vorming roodbruin phaeomelanine plaats heeft. Op de plaats waar deze twee anders gekleurde velden elkaar raken ligt de scheidingslijn. Bij Lonchura's zien we een opmerkelijke scheidingslijn, n.l. de lijn over de borst, die het masker scheidt van de bovenborst. Bij de bronzemannen zien we aan weerszijden van deze lijn een donker bruin en een crème tot wit veerveld. Bij de witkopnon zien we een wit tot crème wit masker, grenzend aan een kastanjebruin veerveld van de bovenborst. Bij de bruinborstrietvink zien we op de plaats van deze scheidingslijn een donker bruine borststreep. Bij het éénkleurig gekleurde Borneo bronzeman is deze scheidingslijn niet te zien. Door het evaluatie proces is de witte borst en buik gemelaniseerd. De erfelijke factoren, die de plaats van deze scheidingslijn bepalen, zijn oerfactoren, die al aanwezig waren in de oervorm van het geslacht Lonchura. Paart men een Borneo bronzeman met b.v. een Japanse meeuw, dan ziet men dat, waar de scheidingslijn zich bevindt, een zware schubtekening bij de F1's is waar te nemen. Bovenstaande maakt duidelijk dat sommige oerfactoren die de stamvorm van het

geslacht *Lonchura* bezit, nu nog steeds een grote rol spelen. Ook al zijn uiterlijk deze oerfactoren in veel gevallen niet meer zichtbaar door een veranderd kleurpatroon.

De schubtekening op de borst en buik van vele *Lonchura* soorten is een intermediair patroon tussen het ontbreken van melanisatie en volledige melanisatie. Bij de bastaardering tussen soorten waarbij het melanine ontbreekt en waarbij de melanine volledig is krijgt men bijna altijd bastaarden met een intermediair geschubde verschijningsvorm. Naast deze oervormen ziet men bij sommige soorten een tekeningspatroon per veer. Zoals bij bronzemannensoorten de afwijkende kleur van de schacht, wat de streping veroorzaakt. Of een reductie van de melaninevorming in de toppen van de baarden wat een soort een golfpatroon geeft, of stipvorming in de veertjes die het vleugeldek vormen. Dit alles zijn enkele patronen die zich per soort gedurende het evolutie proces hebben gevormd.

c) Erfelijkheid bij de bastaardkweek.

Bij het samenkomen van de vrouwelijke en mannelijke gameet van individuen van dezelfde soort zullen de jongen geheel identiek zijn aan de ouders, omdat zowel de mannelijke gameet als de vrouwelijke gameet dezelfde erfelijke factoren inbrengen. Bij de bastaard kweek zullen een deel van de ingebrachte factoren van de man als van de pop verschillen. Maar het zijn niet alleen deze erfelijke factoren, welke men chromosomale factoren noemt, die een rol spelen bij de bastaardering. Het zijn ook de extra chromosomale factoren die dit doen. Deze extra chromosomale factoren bevinden zich buiten de kern die de chromosomen en de zich daarin bevindende factoren bevatten. Deze erfelijke factoren oefenen niet rechtstreeks hun werking uit op de ontwikkeling van de groeiende vrucht. Wel zijn het de extra chromosomale factoren welke als het ware de boodschappers zijn van de bevelen die de factoren uitzenden. Bij de paring van twee vogels van de zelfde soort zal de ontwikkeling van de vrucht normaal verlopen daar alle structuren van het extra chromosomale materiaal de instructies die de erfelijke factoren zenden, normaal vertalen en omzetten in de juiste eiwitstructuren nodig voor de ontwikkeling van de vrucht. Wijkt het extra chromosomale materiaal af, wat gebeurt bij de paring tussen twee vogelsoorten waarvan de verwantschap tamelijk vaag is, dan zullen de instructies van de erfelijke factoren die de vrucht van de vader hebben gekregen, niet begrepen worden door de structuren die zich in het extra-chromosomale materiaal bevindt, dat van de pop afkomstig is. De omzetting in de noodzakelijke eiwitstructuren vindt niet plaats, ergo de vrucht sterft af.

Van de vader ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur. Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom.
- b. Het centrosoom.
- c. Een deel van het extra chromosomale materiaal.

Van de moeder ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur. Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom. Met als keuze mogelijkheid een x of een y chromosoom.
- b. Het grootste deel van het extra chromosomale materiaal.

Een bastaardering kan succesvol zijn, als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan.

- a. Een min of meer analoog chromosoom bezit.
- b. Extra chromosomaal materiaal dat zodanig van structuur is dat de factoren instructies omgezet kunnen worden in de vereiste eiwitstructuren.
- c. Een zodanig gedragspatroon, dat de geslachten zich aan elkaar herkenbaar kunnen maken.
- d. Min of meer overeenkomstig broedgedrag.
- e. Overeenkomstig voedingspatroon.

De stadia waarbij een bastaardering kan stagneren.

- a. Broedcontact mogelijk nestbouw voltooit, bevruchting heeft plaats gevonden, maar alle eieren zijn onbevrucht.
- b. Wel bevruchte eieren maar de vrucht sterft af.
- c. Vrucht komt volledig tot ontwikkeling, doch sterft enkele dagen na het uitkomen.
- d. De jonge bastaarden komen volledig tot ontwikkeling, maar blijken alle onvruchtbaar te zijn.
- e. Alle jonge mannen blijken vruchtbaar te zijn.
- f. Beide geslachten zijn vruchtbaar.

Indien bastaarden van *Lonchura* soorten gekweekt worden komt de vrucht in bijna alle gevallen tot ontwikkeling en ontstaan exemplaren met duidelijke intermediaire verschijningsvormen. Wanneer de soorten zeer nauw verwant zijn blijken vaak zowel de F1 man als de F1 pop al vruchtbaar te zijn. Een voorbeeld zijn de bronzemannen onderling gepaard maar ook de bastaard Molukken bronzeman x Japanse meeuw. Van deze vruchtbaarheid kan gebruik gemaakt worden om mutaties welke zijn ontstaan in een soort over te kweken naar een andere soort. Naast deze reden om tot bastaard kweek over te gaan is het ook mogelijk om middels bastaardering een soort voor liefhebberij te behouden. Van beide redenen zal een voorbeeld in het kort uitgewerkt worden. Het is niet de bedoeling om U aan te sporen zo maar eens een bastaard te kweken. Een bastaard met een intermediaire verschijningsvorm op zich kan niet het doel zijn van

bastaardering. Ook is het goed eerst te bezinnen wanneer men toch besluit om tot bastaard kweek in meerdere generaties over te gaan. Het is vaak een weg van 10 of meer generaties, alvorens een duidelijk resultaat behaald wordt.

Voorbeeld 1: de Grijs Molukken bronzeman.

Het eerste jaar (paring 1) Zwartgrijze Japanse meeuw x Molukken bronzeman. Deze eerste paring zal in de praktijk iets minder snel slagen als de paring Molukken bronzeman x Zwartgrijze Japanse meeuw. De fysieke eigenschappen van de F1 bastaarden zullen echter in veel gevallen dicht bij de Molukken bronzeman komen.

In het tweede jaar blijken vrijwel alle F1 mannen vruchtbaar en ook veel van de F1 poppen zijn vruchtbaar. De F1 bastaarden beschikken over de enkelvoudige chromosomengarnituur van de zwartgrijze Japanse meeuw. dit wil zeggen dat de F1 bastaarden split zijn voor de grijsmutatie. De grijsmutatie bij de Japanse meeuw is immers autosomaal en recessief vererfend.

In het tweede jaar (paring 2) F1 /split voor grijs x Molukken bronzeman. De F1 generatie wordt voor de kweek geselecteerd op Molukken bronzeman eigenschappen waar het de tekening betreft. Met name in de buiktekening is veel verschil te herkennen. De F2 generatie is voor de helft split voor de grijs mutaties. Immers de F1 heeft in de vrucht een enkelvoudige chromosomengarnituur meegegeven. In theorie 50 % met de gemuteerde grijsfactor en 50% zonder de gemuteerde grijsfactor.

In het derde jaar (paring 3) F2 x zwartgrijze Japanse meeuw of zwartgrijze Japanse meeuw x F2. deze paring is noodzakelijk om te bepalen of een F2 exemplaar daadwerkelijk split is voor de grijs mutatie. De F3 generatie welke nu ontstaat gebruiken we verder niet meer deze is er alleen ter controle en voldoet niet aan de Molukken bronzeman kenmerken. Is een F2 exemplaar split voor de grijsmutatie dan zal in ongeveer 50 % van de gekweekte F3 controle generatie grijze exemplaren in het nest liggen.

In het derde jaar (paring 4) Een zekere split voor grijs x Molukken bronzeman of omgekeerd. Omtrent de vererving van deze F3 generatie ontstaat de zelfde vraag: Is deze F3 generatie split voor grijs?

In het vierde jaar (paring 5) controle op de vererving van de grijs mutatie van de F3 generatie uit paring 4. Deze controle geschiedt op de zelfde wijze als in paring 3.

In het vierde jaar (paring 6) overeenkomstig paring 4 in het derde jaar.

Van belang is dat steeds Molukken bronzemannen in worden gezet van zo min mogelijke familie band. Hiermee worden degeneratie verschijnselen welke als gevolg van familie kweek kunnen ontstaan zoveel mogelijk voorkomen.

Het derde en vierde jaar wordt in een vijfde en zesde jaar herhaald met F5 en F6 generatie , waarbij steeds het selecteren op Molukken bronzeman kenmerken voorop staat.

Met zekere split F3, F4 en verdere generaties kunnen onderling paringen binnen de zelfde soort uitgevoerd worden om zo de zwartgrijze Molukken bronzeman in een steeds meer ras zuivere vorm te kweken.

Het is goed deze kweekmethode tot het kweken van kleurslagen in soorten waarbij deze niet mutatief zijn ontstaan niet tot een race tussen kwekers te maken waarbij het doel is zo snel mogelijk een kleurafwijkende Molukken bronzeman ten toon te stellen. Kwaliteit dient hier het devies te zijn.

Voorbeeld 2: De Witbuikbronzeman.

Momenteel (zomer 1994) zijn er nog enkele exemplaren van de witbuikbronzeman in Nederland aanwezig. Dit zijn bijna allemaal mannelijke exemplaren van al hoge leeftijd. Zicht op nieuwe invoer is er niet, hoewel.....

Een methode om de witbuikbronzeman voor de liefhebberij in Nederland te behouden is de kweek van bastaarden met een zeer nauw verwante soort. De Java bronzeman komt voor deze kweek in aanmerking. De F1 generatie witbuik- x Java bronzeman is zeer waarschijnlijk ook bij de poppen vruchtbaar. Door nu de F1 generatie te selecteren op witbuikbronzeman kenmerken en deze terug te paren aan de witbuikbronzeman uit de start paring zal een F2 generatie ontstaan welke qua verschijningsvorm meer kan lijken op de witbuikbronzeman dan de F1 generatie. Afhankelijk van hoelang de witbuikbronzeman vader blijft leven kunnen op deze zelfde wijze de F3 en verdere generatie worden gekweekt. Hierbij is het van groot belang de degeneratie verschijnselen a.g.v. de familieband welke ontstaat uit te selecteren. Het is dan ook goed om de F1 generatie te verkrijgen uit een aantal analoge paringen van diverse Javabronzeman poppen. Wanneer de witbuikbronzeman stamvader dood gaat dient m.b.v. selectie de inmiddels verkregen jongste bastaard generatie onderling gepaard te worden. Het oog van de meester dient nu steeds de kenmerken van de witbuikbronzeman te zoeken om zo de soort kenmerken vast te leggen. Echter nogmaals, bezint eer ge begint.

BIJ HET HOOFDSTUK BRONZEMANNEN.

Binnen het genus *Lonchura*'s vormen de bronzemannen een geheel eigen groep bestaande uit 7 soorten met een aantal ondersoorten. De ondersoorten zijn soms zo verschillend van elkaar dat aan enkele van deze ondersoorten een eigen Nederlandse naam is gegeven. In deze gevallen zijn van deze ondersoorten ook standaardomschrijvingen gemaakt.

Op deze plaats is het goed de kwekers van de bronzemannen er op te wijzen dat hoewel er in het begin van de tachtiger jaren sprake is geweest van een min of meer regelmatige invoer, men bij verschillende soorten tegenwoordig is aangewezen op een zeer beperkt aantal in Nederland aanwezige exemplaren. Extra aandacht verdienen hierbij de witbuik-, de berg- en de treurbronzeman.

In het hoofdstuk bronzemannen worden een negental soorten en ondersoorten in standaardvorm omschreven, te weten:

1. De spitsstaartbronzeman, *Lonchura s. swinhoei.*
Lonchura s. subsquamicollis.
Lonchura s. acuticauda.
Lonchura s. phaethontoptila.

2. De witstuitbronzeman, *Lonchura s. striata.*
Lonchura s. semistriata.
Lonchura s. fumigata.

Binnen het soort *L. striata* worden naast de nominaatvorm zes ondersoorten omschreven. Wanneer deze ondersoorten afzonderlijk in ogenschouw worden genomen blijkt dat er een verdeling in twee groepen kan worden gemaakt. De tweede groep welke bekend staat als het spitsstaartbronzeman, bestaat uit de ondersoorten *L. s. swinhoei*, *L. s. subsquamicollis*, *L. s. acuticauda* en *L. s. phaethontoptila*.

Kenmerk van deze groep is een V-vormige buiktekening en een gezoomde overgang van masker richting buik. De meest opvallende vertegenwoordiger van deze groep is de *L. s. swinhoei*. De eerste groep waarbij voor de minder gebruikelijke Nederlandse naam witstuitbronzeman is gekozen (overeenkomstig diverse internationale boekwerken en artikelen) bestaat uit de nominaat vorm *L. s. striata* en de ondersoorten *L. s. semistriata* en *L. s. fumigata*. Kenmerk van deze groep is een scherpe afscheiding masker-buik en het missen van de V-vormige buiktekening. De meest opvallende soort van deze groep is de nominaat vorm.

3. De Java bronzeman, *Lonchura leucogastroides.*

Soms wordt in Nederlandse literatuur de naam zwartstuit- of zwartborstbronzeman genoemd. Onze keus voor Javabronzeman sluit aan bij wat internationaal gebruikelijk is.

4. De Molukken bronzeman, *Lonchura m. molucca.*
Lonchura m. propinqua.
Lonchura m. vagans.

Balgonderzoek in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden heeft nog eens bewezen dat de nominaatvorm de meest contrastrijke vertegenwoordiger van deze soort is. De nominaatvorm wordt dan ook in standaardvorm opgenomen. De verschillen met de twee ondersoorten worden wel beschreven. De Nederlandse namen gestreepte-bronzeman en golfbuik-astrilde zijn niet juist en zorgen voor verwarring met de *striata*-groep.

5. De witbuikbronzeman, *Lonchura l. leucogastra.*
Lonchura l. castanonota.
Lonchura l. smithiesi.
Lonchura l. palawana.
Lonchura l. manueli.
Lonchura l. everetti.

De diverse ondersoorten van het witbuikbronzeman zijn in veel gevallen zeer moeilijk van elkaar te onderscheiden. Balgonderzoek in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden heeft geleerd dat de ondersoort *L. l. castanonota* de meest donkere ondersoort is waarbij de witte kleurloze schachtstrepen voor het grootste contrast zorgen. De voornaamste verschillen tussen de diverse ondersoorten zijn te vinden in de bruintinten van rugdek en masker. Hoewel men er tot voor kort van uit ging dat in Nederland alleen de ondersoort *L. l. everetti* aanwezig was, heeft vergelijkingsonderzoek van de museum balgen met onze privé collectie geleerd dat reeds meerdere ondersoorten in Nederland aanwezig zijn geweest.

6. De bergbronzeman, *Lonchura k. kelaarti.*
Lonchura k. jerdoni.
Lonchura k. vernayi.

De verzamelnaam voor de soort *L. kelaarti* is bergbronzeman. Vertegenwoordigers van de nominaatvorm worden ook wel omschreven als Keliarti-bronzeman terwijl de ondersoort *L. k. jerdoni* wel als Jerdon bronzeman wordt omschreven. Gekozen is om de nominaatvorm te omschrijven, omdat deze door de sprekender tekening het meeste contrast toont.

7. De Borneo bronzeman, *Lonchura fuscans.*

8. De treurbronzeman, *Lonchura t. tristissima.*
Lonchura t. hypomelaena.
Lonchura t. calaminoros.

Het treurbronzeman is slechts enkele malen in het begin van de tachtiger jaren in Nederland ingevoerd, de standaardomschrijving is dan ook volledig gebaseerd op het balgonderzoek.

9. De geparelde bronzeman, *Lonchura t. leucosticta*.

Bij de ondersoort *L.t.leucosticta* is gekozen voor een aparte standaard omschrijving onder de naam parelbronzeman. De prominente schacht en stiptekening van deze ondersoort wijkt duidelijk af van de andere vertegenwoordigers van de soort *L.tristissima*. Dit verschil is voor verschillende ornithologen aanleiding geweest de parelbronzeman als aparte soort te beschrijven onder de soortnaam *L.leucosticta*.

Binnen de groep bronzemannen komt geen geslachtsdimorfisme voor. Uitzondering hierop zou de parelbronzeman zijn, echter de variatie breedte binnen deze ondersoort maakt dat een gescheiden man en pop omschrijving niet van toepassing is.

FYSIEKE STANDAARD VAN DE BRONZEMANNEN.**Formaat:**

De bronzemannen zijn ondanks hun geringe formaat geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken. Het specifieke formaat wordt bij de standaard van de soort vermeld.

Model:

De bronzemannen moeten een forse indruk maken welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de bronzemannen niet de indruk mogen maken slank te zijn .

Het model van de bronzemannen is wat minder gedrongen dan dat van nonnen, rietvinken en ekstertjes. Door de langere staart wordt dit nog geaccentueerd. Toch dienen de bronzemannen een robuuste indruk te maken en mogen zij beslist niet slank over komen.

Geaccentueerd door de tekening doen het witstuit-, Java-, Molukken- en de geparede bronzeman zelfs iets geblokt aan. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet vanaf de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient rond te zijn zonder afplattingen. De staart is kort en trapsgewijs opgebouwd. De twee buitenste pennen zijn het kortst. Naar binnen toe worden de staartpennen steeds langer. De middelste staartpennen zijn duidelijk het langst en afhankelijk van de soort min of meer lancetvormig.

Houding:

De bronzemannen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn.

Poten.

De poten moeten recht en stevig zijn, niet ruw en zonder vergroeiingen. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er drie naar voren en een naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een bronzeman dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een bronzeman met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaat.

De specifieke ringmaat wordt bij de standaard van de soort vermeld.

SPITSSTAARTBRONZEMAN, *Lonchura striata swinhoei*.

Algemeen:

Nederlands:	Spitsstaartbronzeman.
Duits:	Spitzschwanz Bronzemannchen.
Engels:	Sharp tailed Mannikin.
Frans:	Capucin domino à longue queue.

De Spitsstaartbronzeman heeft een vrij uitgebreid verspreidingsgebied, dat grotendeels overeenkomt met het verspreidingsgebied van de Muskaatvink. Dit loopt van het westen van India tot in het oosten van zuid- China. Zuidelijk komt hij voor tot op Sumatra. Binnen dit gebied zijn ook onderstaande ondersoorten bekend.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden naast de nominaatvorm 6 ondersoorten omschreven waarvan er 4 de Nederlandse naam spitsstaartbronzeman dragen, te weten:.

De spitsstaartbronzeman,	<i>Lonchura s. swinhoei</i> .
	<i>Lonchura s. subsquamicollis</i> .
	<i>Lonchura s. acuticauda</i> .
	<i>Lonchura s. phaethontoptila</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de spitsstaartbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de spitsstaartbronzeman is in het keurseizoen 2010 voor het eerst een grijze en een roodbruine vorm tentoongesteld in Hengelo, Gelderland. Daar deze vormen nog onvoldoende duidelijke zijn wordt er in deze standaard verder nog geen aandacht aan besteed. Wel is erg belangrijk, dat bij de kweek van kleurslagen het type van de spitsstaartbronzeman als leidraad dient. Iedere afwijking dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont.

Fysieke standaard van de spitsstaartbronzeman.

Voor de fysieke standaard van de Spitsstaartbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Spitsstaartbronzeman moet 11 á 12 cm lang zijn, inclusief de verlengde staartpennen. Het formaat moet zijn aangepast aan het model van de vogel.

Staart:

De middelste staartpennen zijn minimaal 1 cm lancetvormig verlengd. Het missen van één verlengde staartpen wordt bestraft met 1 punt bij bevedering.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn achter de ogen en voor de wangen, om dan af te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. Aan de onderzijde van de borst hebben de veren lichte veerzomen waardoor een geschubd uiterlijk ontstaat.
- **Wangen en hals:** Lichte veerzomen.
- **Kleurscheiding borst en buik.** De afscheiding tussen borst en wangen is vloeiend.
- **V-tekening:** Op de buik dient een duidelijke V-tekening aanwezig te zijn.
- **Schachttekening rug-, vleugeldeksel en stuit:** Door de kleurloze schachten is op het rug-, vleugeldeksel en stuit een fijne witte lengte bestreping zichtbaar.

Kleurstandaard**Spitsstaartbronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Zwartbruin. Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. Wangen en halszijden roestbruin.
Rug en vleugeldek:	Bruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.
Stuit:	De rugzijde van de stuit is bruin, de staartzijde van de stuit is crème-wit bruin gevlekt.
Bovenstaartdekveren:	De kleinste bovenstaartdekveren donkerbruin de langste zwartbruin.
Staart:	Zwartbruin.
Borst:	Roestbruin.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Donker roestbruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug-, vleugeldek en stuit:	Wit.
V-tekening:	Grijsbruin.
Veerzomen wangen, hals en borst:	Licht roestbruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Spitsstaartbronzeman, man en pop:

Spitsstaartbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.s.swinhoei en deze ondersoorten is: L.s.subsquamicollis, rugdek donkerder, stuit witter, V-tekening grover. L.s.acuticauda, rugdek donkerder, minder brede zomen op de borstbevedering en minder duidelijke V-tekening. L.s.phaethontoptila, heeft veel weg van L.s.swinhoei maar toont nauwelijks V-tekening. Gezien de ondersoort L.s.swinhoei het meest contrastrijke is gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Fysiek: Kenmerk voor de raszuiverheid van een Spitsstaartbronzeman zijn de lancetvormig verlengde middelste staartpennen. Onvoldoende verlengde pennen dan wel het ontbreken van deze pennen wordt beoordeeld als een ernstige fout. Het missen van één verlengde staartpen wordt bestraft met 1 punt bij bevedering. Het missen van twee verlengde staartpennen wordt bestraft met 2 punten bij bevedering. In de rubriek formaat en model wordt deze fout verder niet bestraft.</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder beige-crème te zijn Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels missen de streptekening op het rugdek en hebben een vage buiktekening.</p>
------------------------------	---

WITSTUITBRONZEMAN, *Lonchura striata striata*.**Algemeen:**

Nederlands:	Witstuitbronzeman.
Duits:	Weissburzel Bronzemannchen.
Engels:	White-rumped Mannikin.
Frans:	Capucin Domino.

Het verspreidingsgebied van de witstuitbronzeman is vrij breed variërend van zuid-Azië naar het zuiden van China en oostelijk naar Taiwan. Zuidelijk tot in Sumatra. Leeft meestal in groepen zowel in open grasland, stuikgewassen en in bossen. Voedt zich met zaden en maakt van grassen een koepelvormig nest.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden naast de nominatform 6 ondersoorten omschreven waarvan er 3 de Nederlandse naam witstuit bronzeman dragen, te weten:

De witstuit bronzeman,	<i>Lonchura s. striata</i> .
	<i>Lonchura s. semistriata</i> .
	<i>Lonchura s. fumigata</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de witstuitbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de witstuit bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de witstuitbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de witstuitbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een witstuitbronzeman moet 11 a 12 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn achter de ogen en voor de wangen, om dan af te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker strak afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. De kleurscheiding van borst en buik is scherp .
- **Schachttekening rug-, vleugeldek en stuit:** Door de kleurloze schachten is op het rug-, vleugeldek en stuit een fijne witte lengte bestreping zichtbaar.

Kleurstandaard**Witstuitbronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Zwartbruin, Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek, de wangen iets lichter van kleur.
Rug- en vleugeldek:	Bruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.
Stuit:	De rugzijde van de stuit is bruin, de staartzijde van de stuit is crème-wit gevlekt.
Bovenstaartdekveren:	De kleinste bovenstaartdekveren donkerbruin de langste zwartbruin.
Staart:	Zwartbruin.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Donker roestbruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen / Pupil:	Donkerbruin
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug-, vleugeldek en stuit:	Wit.

Keurtechnische aanwijzingen: Witstuitbronzeman, man en pop

Witstuitbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.s.striata en deze ondersoorten is: L.s.semistriata. De schachtstrepen zijn crèmekleurig en daar door minder prominent. De wangen tonen lichtere veerzomen. L.s.fumigata. lijkt veel op de semistriata maar mist de schachtstrepen. Gezien de nominaatvorm het meest contrastrijk is, gaat hier de voorkeur naar uit</p> <p>Fysiek: Het fysiek van de witstuitbronzeman komt sterk overeen met de spitsstaartbronzeman. De ruglijn is minder recht en meer hol dan bij de spitsstaartbronzeman. Dit laatste mag echter geen selectie criteria zijn. De veel op de witstuit bronzeman gelijkende Java bronzeman is in het algemeen wat voller van model maar ook dit verschil is weer erg beperkt.</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder crème wit te zijn. Een donker crème ondergrondkleur is een kleurfout. Tekeningsresten, welke het gevolg zijn van paringen aan andere ondersoorten, zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt.</p> <p>Tekening: De borst - buik afscheiding dient regelmatig en scherp te zijn, zonder lovering. Een niet scherpe afscheiding dient te worden aangemerkt als tekeningsfout. Jonge nog niet volledig uitgekleurde vogels bezitten geen schachtstrepen, wat als een tekeningsfout is aan te merken.</p>
---------------------------	--

JAVA BRONZEMAN, *Lonchura leucogastroides*.

Algemeen:

Nederlands:	Java bronzeman.
Duits:	Javabronzemännchen.
Engels:	Java Mannikin.
Frans:	Capucin de Java .

Het verspreidingsgebied van de Java bronzeman beslaat de Indonesische eilanden Java, Bali en Lombok en aangrenzende punt van het eiland Sumatra. Hier bewonen ze in hoofdzaak met bomen en struiken begroeide graslanden. Ook worden ze gezien op de rijstvelden en in de nabijheid van menselijke bewoning.

De soort Java bronzeman kent geen ondersoorten.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Java bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's. Bij de Java bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de geparelde mutatie gekweekt, door de heer M. Visser uit Ochten, welke op basis van transmutatie vanuit de Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangegeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. Wel dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Java bronzeman. Het mag niet zo zijn dat de geparelde kleurslag een kopie van de geparelde kleurslag bij de Japanse meeuw is .

Fysieke standaard van de Java bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de Java bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Java bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn juist achter de ogen en loopt door in een lijn langs de keel, om dan weg te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker strak afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. De kleurscheiding van borst en buik is scherp, De kleurscheiding tussen wangen en masker is vrij scherp.
- **Schachttekening rug- en vleugeldek:** Door de kleurloze schachten is op het rug- en vleugeldek een fijne crème bruine lengte bestreping zichtbaar.

Kleurstandaard:**Java bronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:	Gepareld:
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Zwartbruin. Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. De wangen zijn donkerbruin.	Grijsbruin. Op het achterhoofd gaat de grijsbruine kleur over in het donkergrijs van de nek. De wangen zijn donkergrijs.
Rug- en vleugeldek:	Donkerbruin.	Donkergrijs.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin.	Grijs, lichter dan rugdek.
Stuit :	Donkerbruin.	Donkergrijs.
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.	Grijs, lichter dan rugdek.
Staart:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Borst, buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Onderstaartdekveren:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Poten:	Donkergrijs.	Donkergrijs
Nagels:	Zwart.	Grijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel zwartgrijs, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur		
Schachtstrepen rug-, vleugeldek:	Crème bruin.	Crème.

Keurtechnische aanwijzingen: Java bronzeman, man en pop:

Java bronzeman wildkleur:	<p>Fysiek: De Java bronzeman dient vol van volume te zijn, met een mooi ronde kop. Door onvoldoende kweekselectie ontstaan vaak iele vogels met een platte kop. Dit dient beoordeeld te worden in de rubriek model als minder gewenst.</p> <p>Kleur: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel en staartpennen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt. De buikkleur dient eenkleurig crème wit van kleur te zijn. Wanneer er op de buik veertjes missen, heeft dit tot gevolg dat er grijze veerbases zichtbaar worden. Ook dan is er sprake van een kleurfout. Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, tonen een niet volledig zwartbruin doorgekleurd masker, wat als een kleurfout is aan te merken.</p> <p>Tekening: De borst-buik afscheiding dient regelmatig en scherp te zijn, zonder lovering. Een niet scherpe afscheiding dient te worden aangemerkt als een tekeningsfout. Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, bezitten geen schachtstrepen, wat als een tekeningsfout is aan te merken.</p>
Java bronzeman gepareld:	<p>Algemeen: Bij de Java bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de gepareelde mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. De gepareelde Java bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid lovering tonen, zoals we van de Japanse meeuw gewend zijn. Het basis pigmentbezit van de Java bronzeman is meer gebaseerd op zwart eumelanine dan zoals dat het geval is bij de Japanse meeuw. Wel dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Java bronzeman. Het mag niet zo zijn dat de gepareelde kleurslag een kopie van de gepareelde kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

MOLUKKEN BRONZEMAN, *Lonchura m. molucca*.

Algemeen:

Nederlands:	Molukken bronzeman.
Duits:	Wellenbachbronzemannchen.
Engels:	Moluccan Mannikin.
Frans:	Capucin de Moluques .

Het verspreidingsgebied van de Molukken bronzeman beslaat een groot aantal Indonesische eilanden waaronder Sulawesi, Halmahera, de Molukse eilanden en de Soenda eilanden van Lombok tot Tanimbar. Leven overwegend in open graslanden, bossen maar nestelen soms ook in tuinen.

Binnen de soort *Lonchura molucca* worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven.
 De Molukken bronzeman, *Lonchura m. molucca*.
Lonchura m. propingua.
Lonchura m. vagans.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Molukken bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de Molukken bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de geparelde mutatie gekweekt door de heer Van den IJssel uit Nieuwegein. In het verleden is er een roodbruin mutatie geweest die spontaan ontstaan is binnen de soort. Daarnaast zijn er pogingen gedaan om de roodbruin mutatie op basis van transmutatie van de Japanse meeuw vast te leggen.

Fysieke standaard van de Molukken bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de Molukken bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Molukken bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding van borst en buik is scherp, De kleurscheiding tussen wangen en masker is vrij scherp. De afscheiding van de keel met de witte buik met golftekening loopt vanaf de achterkant van de wangen in een gebogen regelmatige lijn over de borst.
- **Golftekening:** Op de stuit is een fijne regelmatige golftekening aanwezig en de buik is, afgezien van een smalle crème-witte ongetekende band langs de borst, eveneens voorzien van een fijne regelmatige golftekening.
- **Golftekening rugdek:** Het rugdek is voorzien van een zeer vage golftekening.
- **V-tekening:** Op de onderstaartdekveren gaat de golftekening over in een regelmatige fijne V-tekening.

Kleurstandaard**Molukken bronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:	Roodbruin:	Gepareld:
Kleur:			
Kop, keel en nek:	Zwart. Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de zwarte kleur over in het bruin van de nek en het rugdek.	Donker mat roodbruin Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de donker mat roodbruine kleur over in het warm roodbruin van de nek en het rugdek.	Helder grijs. Op het achterhoofd en de oorstreek gaat grijze kleur over in het bruin van de nek en het rugdek.
Rug- en vleugeldek:	Bruin.	Warm roodbruin.	Bruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijs.
Stuit:	Wit.	Wit.	Wit.
Bovenstaartdekveren:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijs.
Staart:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijs.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Crème-wit.	Helder Crème-wit.
Broek en pootinplant:	Crème wit.	Crème wit.	Crème wit .
Onderstaartdekveren:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Crème-wit.	Crème-wit.
Poten:	Donkergrijs.	Hoornkleurig.	Donkergrijs.
Nagels:	Donkergrijs.	Hoornkleurig.	Donkergrijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel donkerbeige, ondersnavel hoornkleurig.	Bovensnavel donkergrijs/ zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur:			
Golf- en V-tekening buik	Zwart.	Roodbruin.	Donkergrijs.
Golftekening rugdek	Minimaal donkerder bruin dan het rugdek.	Minimaal donkerder warm roodbruin dan het rugdek.	Minimaal donkerder bruin dan het rugdek.

Keurtechnische aanwijzingen: Molukken bronzeman, man en pop:

Molukken bronzeman wildkleur:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de nominaatvorm en de ondersoorten zijn de volgende: L.m.propingua: De buiktekening is fijner van opbouw en bruinachtig van kleur. De grondkleur van de buik is donkercrème. De kleur van het rugdek is lichter bruin. De tekening op de stuit is minimaal aanwezig en bruinachtig van kleur. L.m.vagans: Komt sterk overeen met L.m.propinqua. Alleen is de overgang van zwarte borst naar de buik met golftekening voorzien van een bredere overgangszone zonder golftekening. Gezien de nominaatvorm de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Fysiek: De Molukken bronzeman dient vol van volume te zijn met een mooi ronde kop. Door onvoldoende kweekselectie ontstaan vaak iele vogels, met een platte kop. Dit dient beoordeeld te worden in de rubriek model als minder gewenst</p> <p>Kleur: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel en staartpenen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt. De grondkleur van de buikbevedering is crèmewit. Wanneer er bij de kweek niet op deze kleur geselecteerd wordt, kan een donker crème buikkleur ontstaan, welke als kleurfout is aan te merken, Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, tonen een niet volledig zwartbruin doorgekleurd masker, wat als een kleurfout is aan te merken.</p> <p>Tekening: De overgang van de zwarte borst naar de crème witte buik met golftekening is waar te nemen als een smalle witte band Deze band bestaat uit zwarte borstveertjes, met een witte zoom. Deze witte band dient smal en zo regelmatig mogelijk te zijn.</p>
Molukken bronzeman roodbruin:	<p>Algemeen: De roodbruine mutant is momenteel op twee manieren tot stand gekomen, n.l. ten eerste d.m.v. bastaardering met de Japanse meeuw en ten tweede dank zij een spontane mutatie.</p> <p>Fysiek: Er wordt verwezen naar de wildkleur.</p> <p>Kleur: De grondkleur van de buikbevedering is crèmewit en wordt bij de wildkleur zo helder mogelijk gevraagd. Door selectieve kweek zal vrijwel zeker worden geprobeerd de roodbruine Molukken bronzeman zo diep mogelijk roodbruin van kleur te kweken. Hierdoor zal ongetwijfeld ook de buikkleur warmer crème van kleur worden.</p> <p>Tekening: Vanuit de Japanse meeuw zijn bastaardkenmerken meegekomen, welke, indien nog zichtbaar, dienen te worden gestraft. Opvallende bastaardkenmerken zijn een weinig aftekenend masker t.o.v. wangen en rugdek, een afwijkende buiktekening, zonder smalle ongetekende band langs de borst en het tonen van een broektekening.</p>
Molukken bronzeman gepareld:	<p>Algemeen: Bij de Molukken bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de gepareld mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangegeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. De gepareld Molukken bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid lovering tonen, zoals we van de Japanse meeuw gewend zijn. Het basis pigmentbezit in kop en borst van de Molukken bronzeman is meer gebaseerd op zwart eumelanine en minder op bruin eumelanine dan zoals dat het geval is bij de Japanse meeuw. Hierdoor is de borst niet voorzien van een bruine "sjaal " Er dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Molukken bronzeman. Het mag niet zo zijn dat de gepareld kleurslag een kopie van de gepareld kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

WITBUIKBRONZEMAN, *Lonchura leucogastra castanonota*.**Algemeen:**

Nederlands:	Witbuikbronzeman.
Duits:	Weissbauch Bronzemannchen..
Engels:	White-belleid Mannikin.
Frans:	Capucin à ventre blanc.

Het verspreidingsgebied van de witbuikbronzeman is vrij uitgebreid en strekt zich grofweg uit over Maleisië, Sumatra, Borneo en de Filippijnen. Ze leven vooral bij bosranden en de rand van dorpen. Fourageren veel op de rijstvelden. Nesten worden vaak dicht bij elkaar gebouwd.

Binnen de soort *Lonchura leucogastra* worden naast de nominaatvorm 5 ondersoorten omschreven, te weten:

De witbuikbronzeman,	<i>Lonchura l. leucogastra</i> .
	<i>Lonchura l. manuli</i> .
	<i>Lonchura l. smythiesi</i> .
	<i>Lonchura l. everetti</i> .
	<i>Lonchura l. Palawana</i> .
	<i>Lonchura l. Castanonota</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de witbuikbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de witbuik bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de witbuik bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de witbuikbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een witbuikbronzeman moet 11 cm zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Schachttekening bovenschedel, wangen, rug-, binnenste armpennen van het vleugeldek, flanken en stuit:** Door de kleurloze schachten is ~~het~~ er op deze bevedering een fijne, maar prominente witte streep-tekening.
- **Overgang borst en flank naar de buik:** De overgang van borst en flank naar de buik is onregelmatig zwartbruin gevlekt.

Kleurstandaard:**Witbuikbronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Donker warm bruin. Op het achterhoofd is de kleur iets minder warm bruin.
Rug- en vleugeldek:	Donker warm bruin, een nuance minder warm dan de keel, borst en flanken.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin.
Stuit:	Donkerbruin.
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.
Staart:	Donkerbruin, de binnenvlag van de staartpennen is strogeel. De twee middelste staartpennen strogeel. Hierdoor toont de staart strogeel.
Borst en flanken:	Donker warm bruin. De borst iets lichter. De borst loopt zijwaarts over in de flank.
Buik:	Zo helder mogelijke wit van kleur
Broek en pootinplant:	Donkerbruin.
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.
Poten:	Loodgrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen /Pupil:	Bruin.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen bovenschedel, wangen, rug-, vleugeldek, flanken en stuit:	Wit.

Keurtechnische aanwijzingen: Witbuikbronzeman, man en pop:

Witbuikbronzeman:	<p>Algemeen: Van de witbuikbronzeman worden zes rassen beschreven t.w.: Lonchura l. leucogastra. Lonchura l. everetti. Lonchura l. manuli. Lonchura l. palawana. Lonchura l. smythiesi. Lonchura l. castanonota.</p> <p>Tussen de verschillende ondersoorten is maar weinig onderscheid in kleur en tekening. A,c,d en e verschillen slechts minimaal in kleurdiepte en scherpte van de streeptekening. L.l.everetti heeft een wat lichter bruine grondkleur. De streeptekening is ook wat opvallender. De zomen van de staartpennen neigen bij deze ondersoort het meest naar strogeel. L.l.castanonota is het meest warm- en donkerkastanjebruin van kleur met duidelijke en dus contrasterende streeptekening. Vooral de borst en het masker zijn diep en donker kastanjebruin van kleur. L.l.castanonota is het diepst van kleur en toont mede daardoor het meeste contrast. Er is daarom gekozen om deze ondersoort als ideaalbeeld in de standaard te omschrijven.</p> <p>Fysiek: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel- en staartpennen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt.</p> <p>Kleur: De meeste witbuik bronzemannen bezitten een enigszins crème buik. Dit dient soepel te worden beoordeeld. Een zo wit mogelijke buikkleur heeft echter wel de voorkeur.</p> <p>Tekening: De overgang van borst en flanken naar de crèmewitte buik is door de onregelmatige kleur opbouw van deze veren moeilijk regelmatig te showen. Wel mag symmetrie verlangd worden. Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, bezitten geen schachtstrepen, wat als een tekeningsfout is aan te merken.</p>
--------------------------	--

BERGBRONZEMAN, Lonchura k. kelaarti.**Algemeen:**

Nederlands:	Bergbronzeman.
Duits:	Bergbronzemannchen..
Engels:	Hill Mannikin.
Frans:	Capucin des montagnes

Het verspreidingsgebied van de Bergbronzeman betreft slecht enkele beperkte gebieden in India en op Sri Lanka. Ze leven in kleine groepjes in open heuvelgebieden en in bossen. Ze voeden zich met zaden en maken van gras vrij grote koepelvormige nesten.

Binnen de soort Lonchura kelaarti worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven, te weten.:

De Berg bronzeman,	Lonchura k. kelaarti.
	Lonchura k. jerdoni.
	Lonchura k. vernayi.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de bergbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's.

Fysieke standaard van de bergbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de bergbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een bergbronzeman moet 12 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Masker:** Vanaf de bovenschedel wordt het masker afgescheiden door een lijn welke loopt achter de ogen en de wangen in een diep gebogen lijn over de borst. Deze afscheiding loopt voor de vleugels langs zonder deze te raken. Hierdoor loopt de wangkleur via een enkele millimeters brede band tussen borst en vleugels over in de buik- en flankkleur.
- **Schachttekening achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering:** Op de achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering bezitten de veren crème schachten, waardoor een minimale streep-tekening ontstaat. Op de onderstaartdekveren zijn deze veerkernen wat breder.
- **Buiktekening:** Op de buik heeft elke veer een donkerder zoom, welke aan de punt van de veer onderbroken is. Hierdoor ontstaat een onderbroken zoomtekening. Deze tekening is vlak onder de borst en op de flanken nauwelijks zichtbaar, doordat de kleur ervan nauwelijks donkerder is dan de grondkleur. Op het lichtere gedeelte van de buik is deze tekening donkerbruin en daardoor prominent aanwezig.

Kleurstandaard**Berg bronzeman, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop keel en nek:	Donker zwartbruin. Op de achterschedel gaat de donker zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. De wangen zijn iets lichter van kleur.
Rug- en vleugeldek:	Mantel donkerbruin, het vleugeldek iets lichter dan de nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Meer zwartbruin dan het vleugeldek.
Stuit:	Bruin.
Bovenstaartdekveren:	Donkerbruin, met dof geelbruine veerpunten. De grootste bovenstaartdekveren bezitten vrij brede geelbruine veerranden.
Staart:	Zwartbruin.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Crème, met een min of meer roze waas. Langs de borst en flanken is deze waas het donkerst, midden op de buik lichter.
Broek en pootinplant:	Donker bruin.
Onderstaartdekveren:	Bruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwartgrijs, ondersnavel donker blauwgrijs met aan de basis wat lichterblauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Bruin.
Tekeningkleur:	
Schachttekening achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering:	Crème.
Veerzomen buik:	Donkercrème.

Keurtechnische aanwijzingen: Bergbronzeman, man en pop.

Bergbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.k.kelaarti en de ondersoorten is: L.k.jerdoni , buik meer geelbruin, met minder contrasterende tekening. L.k.vernayi , is als een overgangsvorm populatie van L.k.kelaarti naar L.k.jerdoni te zien. Gezien de nominaatvorm de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Tekening: De diepte van de bruine kleur van de tekening op de buik neemt vanaf de borst richting aars in sterkte toe, waarbij net boven de poten de tekening vrij snel prominent van contrast wordt. Het is goed deze kleurovergang met enige clementie te beoordelen.</p>
-----------------------	--

BORNEO BRONZEMAN, *Lonchura fuscans*.**Algemeen:**

Nederlands:	Borneo bronzeman.
Duits:	Borneo Bronzemännchen.
Engels:	Dusky Mannikin.
Frans:	Capucin de Borneo.

De Borneo bronzeman komt voor op de Kalimantan en enkele nabij gelegen eilandjes. Hij komt daar ook voor in gecultiveerde gebieden en broedt in de nabijheid van dorpen en steden. Voedsel bestaat uit allerlei zaden, vooral graszaden, ook onrijpe, aangevuld met kleine insecten.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden geen ondersoorten omschreven.

Een goed diep doorgekleurde Borneo bronzeman toont op iedere veer een zoomtekening. Het ontbreken van deze tekening dient beoordeeld te worden en daarmee is het keuren in rubriek 1 van het gele keurbriefje dan ook gepast.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Borneo bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de Borneo bronzeman wordt beperkt met de transmutaties roodbruin en gepareld gekweekt. Beide mutaties hebben de Japanse meeuw als bron.

Fysieke standaard van de Borneo bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de Borneo bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Borneo bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Zoomtekening:** Het rug- en vleugeldek, borst buik en onderstaartdekveren tonen aan de randen van de veren een donker gekleurde veerzoom, waardoor een gezoomde indruk ontstaat.

Kleurstandaard**Borneo bronzeman, man en pop**

Kleurslag:	Wildkleur:	Roodbruin:	Gepareld:
Kleur:			
Kop, keel en nek:	Zwartbruin, in de nek overgaand in iets lichter, zeer diep donkerbruin.	Donker roodbruin. Keel wat donkerder, in de nek overgaand in iets matter egaal roodbruin.	Helder zilvergrijs. Keel wat donkerder, in de nek overgaand in zilvergrijs.
Rug- en vleugeldek:	Zeer donkerbruin.	Roodbruin.	Zilvergrijs.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Zilvergrijs.
Stuit:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Zilvergrijs.
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Zilvergrijs.
Staart:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Zilvergrijs.
Borst:	Diep donkerbruin.	Donker roodbruin.	Zilvergrijs .
Buik en flanken:	Diep donkerbruin.	Diep mat donker roodbruin.	Bruingrijs.
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.	Donker roodbruin.	Bruingrijs.
Broek en pootinplant:	Diep donkerbruin.	Diep mat donker roodbruin.	Bruingrijs.
Poten:	Donkergrijs	Hoornkleurig.	Grijs.
Nagels:	Zwart.	Hoornkleurig.	Grijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel donkerbeige, ondersnavel hoornkleurig.	Bovensnavel zwart (nuance lichter dan wildkleur) , ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur:			
Zoomtekening:	Zwartbruin.	Donker roodbruin.	Donker bruingrijs.

Keurtechnische aanwijzingen: Borneo bronzeman, man en pop:

Borneo bronzeman wildkleur:	<p>Algemeen: De Borneo bronzeman is afgezien van de donkere veerzomen een vogel zonder tekening en dient dien ten gevolge daarvan in schaal 1 gekeurd te worden.</p> <p>Fysiek: Gezien de eenvoud van het verenpak van de Borneo bronzeman dient men streng te letten op de conditie van de bevedering. Veerplukken heeft vaak witte veertjes of pennen tot gevolg, wat als een duidelijke kleurfout aan te merken is.</p> <p>Kleur: De kleur van de Borneo bronzeman dient vol en intensief te zijn. In kleur gereduceerde vogels toen vaak in de flanken een lichter veerhart. Dit moet aangemerkt worden als een kleurfout.</p> <p>Tekening: Jonge vogels missen de donkere veerzomen en zijn eenkleurig zwartbruin.</p>
Borneo bronzeman roodbruin:	<p>Algemeen: De Borneo bronzeman is, afgezien van de donkere veerzomen, een vogel zonder tekening en dient dien ten gevolge daarvan in schaal 1 gekeurd te worden</p> <p>Fysiek: Gezien de eenvoud van het verenpak van de Borneo bronzeman dient men streng te letten op de conditie van de bevedering. Veerplukken heeft vaak witte veertjes of pennen tot gevolg, wat als een duidelijke kleurfout aan te merken is.</p> <p>Kleur: De Borneo bronzeman Roodbruin kan nooit zo warm roodbruin van kleur zijn als de roodbruine Japanse Meeuw. De roodbruine kleur zal altijd matter zijn en moet met enige souplesse beoordeeld worden.</p> <p>Tekening: Jonge vogels missen de donkere veerzomen en zijn eenkleurig roodbruin.</p>
Borneo bronzeman gepareld:	<p>Bij de Borneo bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de geparelde mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de Japanse meeuw is vastgelegd. Op basis van de kweek resultaten is er hier meer sprake van een standaardomschrijving dan bij de Java- en Molukken bronzeman. De geparelde Borneo bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid lovering tonen, zoals we van de Japanse meeuw gewend zijn. De Borneo bronzeman zal een vogel zijn, welke in het onderlichaam bruingrijs van kleur is en in het bovenlichaam, kop en borst zilvergrijs. Dit zilvergrijs zal als gevolg van het pigment bezit van de wildvorm altijd een wat donkerdere zilvergrijze veerrand tonen. Het verschil moet beperkt blijven tot een nuance. Er dient streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Borneo bronzeman. Het mag niet zo zijn dat de geparelde kleurslag een kopie van de geparelde kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

TREURBRONZEMAN, *Lonchura t. tristissima*.

Algemeen:

Nederlands:	Treurbronzeman.
Duits:	Trauer Bronzemannchen..
Engels:	Streakheaded Mannikin.
Frans:	Capucin triste.

De treurbronzeman komt voor in noord en centraal Nieuw-Guinea. Ze komen hier voor in bossen en in de graslanden langs beken en ook op grotere hoogte tot 1000 meter. Leven van zaden, bessen en insecten. Maken een bolvormig nest met een zijingang.

Binnen de soort *Lonchura tristissima* worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven, te weten:
 De treurbronzeman, *Lonchura t. tristissima striata*.
Lonchura t. hypomelaena.
Lonchura t. calaminoros.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Treur bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de Treur bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de Treurbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de treurbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Treurbronzeman moet 10 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Schachttekening bovenschedel en nek:** Op de bovenschedel en nek zijn crème veerschachten zichtbaar, wat een streep-tekening veroorzaakt.
- **Schachttekening rug- en vleugeldeksel:** Het rug- en vleugeldeksel heeft grauwe crème veerkernen, waardoor een gehamerd uiterlijk ontstaat.
- **Flanktekening:** Langs de flanken is een roestbruine schub-tekening zichtbaar, wat wordt veroorzaakt door roestbruine veerzompjes.

Kleurstandaard**Treurbronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Bovenschedel, nek en keel donkerbruin.
Rug- en vleugeldek:	Donkerbruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin, de armpennen hebben een lichtere veerpunt.
Stuit:	Bruin, de.
Bovenstaartdekveren:	Zwart, de bovenste bovenstaartdekveren strogeel.
Staart:	Zwart.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Diep zwartbruin, het midden van de buik zwart.
Onderstaartdekveren:	Vanaf de buik overgaand in zwart.
Broek en pootinplant:	Diep zwartbruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels;	Zwart.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.
Tekeningkleur:	
Schachttekening bovenschedel en nek:	Crème.
Schachttekening rug- en vleugeldek:	Grauw crème.
Flanktekening:	Roestbruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Treurbronzeman, man en pop:

Treurbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.t.tristissima en de ondersoorten zijn moeilijk aan te geven omdat er nogal wat individuele variatie binnen iedere ondersoort voorkomt. In grote lijnen zijn de volgende verschillen aan te geven: L.t.hypomelaena, minder prominente gehamerde tekening op onder- en bovenlichaam. L.t.calaminoros, minder diepe kleurtinten dan de nominaatvorm. Aangezien de nominaatvorm de meest contrastrijke exemplaren laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Tekening: Het missen van veren van het rug- , vleugeldek , borst en flanken, alsmede van armpennen, zal tot gevolg hebben dat het gehamerde uiterlijk van de Treurbronzeman een onregelmatig uiterlijk toont. Hier dient dan ook op gelet te worden.</p>
------------------------	---

GEparelde BRonzEMAN, *Lonchura l. leucosticta*.**Algemeen:**

Nederlands:	Geparelde bronzeman.
Duits:	Perlen Bronzemännchen..
Engels:	White spotted Mannikin.
Frans:	Capucin à poitrine écaillée

De geparelde bronzeman komt uit het zuidelijk deel van Nieuw Guinea. Hier leven ze in het berglandschap op grote hoogten tot 1400 meter.

Binnen de soort *Lonchura tristissima* wordt, naast de nominaatvorm, 1 ondersoort omschreven, te weten:
 De geparelde bronzeman, *Lonchura l. leucosticta*.
Lonchura t. Moresbyi.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de geparelde bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de geparelde bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de geparelde bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de geparelde bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een geparelde bronzeman moet 10 cm lang zijn.

Ringmaat:

2,5 mm.

Tekeningpatroon:

- **Schachttekening bovenschedel, nek, wangen:** Bovenschedel, nek en wangen tonen duidelijke crèmewitte schachtstrepen op de wangen. De schachtstrepen in de nek gaan geleidelijk over in regelmatige driehoekige vlekjes op het vleugeldek.
- **Stiptekening kleine en grote vleugeldekveren:** De kleine en grote vleugeldekveren hebben kleurloze uiteinden, welke als twee regelmatige rijen crèmewitte driehoekige vlekjes zichtbaar zijn.
- **Borsttekening:** De borstveren hebben een crèmewit uiteinde, wat een crèmewitte driehoekige tekening te zien geeft. Deze tekening is op het midden van de borst vaag en wordt zijwaarts contrastrijker.

Kleurstandaard**Geparelde bronzeman, man en pop:**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Op de keel, de wenkbrauw en rond de snavel worden de uiteinden van de veren crèmewit, waardoor deze veervelden nagenoeg egaal crèmewit van kleur worden.
Rug- en vleugeldek:	Bruin, een nuance warmer bruin dan de kop en de nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Bruin, iets donkerder dan de mantel.
Stuit:	De stuit is grotendeels donkerbruin. De achterste stuitveren en de eerste bovenstaartdekveren zijn glanzend strogeel van kleur.
Bovenstaartdekveren:	Zwart.
Staart:	Zwart.
Borst:	Vanaf de crème keel gaat de kleur geleidelijk over in het diep roodbruin van de borst en de buik.
Buik en flanken:	Roodbruin.
Onderstaartdekveren:	Donker bruin.
Broek en pootinplant:	Diep bruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Donkergrijs.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.
Tekeningskleur:	
Schachttekening bovenschedel, nek en wangen:	Crèmewit.
Stiptekening kleine – en grote vleugeldekveren:	Crèmewit.
Stiptekening borst:	Crèmewit.

Keurtechnische aanwijzingen: Geparelde bronzeman, man en pop:

Geparelde bronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.I. leocosticta en de ondersoort is moeilijk aan te geven, omdat er nogal wat individuele variatie binnen de ondersoort voorkomt. In grote lijnen zijn de volgende verschillen aan te geven: L.I. moresbyi, minder prominente en uitgebreide stiptekening op keel en borst en een iets diepere bruine kleur op het bovenlichaam. Aangezien de nominaatvorm de meest contrastrijke exemplaren laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Kleur: Het diepe roodbruin van de buik dient egaal van kleur te zijn, een vlekkerige roodbruine buik dient dan ook als kleurfout aangemerkt te worden.</p> <p>Tekening: Gezien de uiteinden van de veren op het rug- en vleugeldek crèmekleurig zijn, is bij een complete vogel deze tekening regelmatig en symmetrisch aanwezig. Hier dient dan ook op gelet te worden. De driehoekige vorm van de stippen mag met enige clementie beoordeeld worden. Jonge vogels zijn te herkennen aan de wazige stiptekening.</p>
-----------------------------	--

BIJ HET HOOFDSTUK MUSKAATVINKEN.

Binnen het genus *Lonchura*'s vormen de muskaatvinken een geheel eigen groep bestaande uit één soort met elf ondersoorten. De ondersoorten vertonen op het eerste gezicht grote gelijkenis, maar worden de ondersoorten nader beschouwd zijn deze zelfs zo verschillend van elkaar dat voor enkele van deze ondersoorten een eigen Nederlandse naamgeving heeft plaatsgevonden. In deze gevallen is van deze ondersoorten dan ook een eigen standaardomschrijving gemaakt.

Het verspreidingsgebied van India en Bangladesh richting China en Indische archipel is dermate groot, dat er door bergketens en zeeën verschillende duidelijk gescheiden populaties ontstonden. Deze populaties ondergingen ieder hun eigen evolutie om uiteindelijk als ondersoort min of meer duidelijk herkenbaar te zijn. In de gebieden waar twee populaties aan elkaar grenzen komen exemplaren voor, welke de kenmerken van beide populaties dragen. Soms zijn deze overgangspopulaties dermate groot dat ornithologen er voor kiezen om deze populaties als zelfstandige ondersoort te benoemen. Een voorbeeld is de populatie, die leeft in het overgangsgebied van de nominaatvorm *L.p.punctulata*, en de ondersoort *L.p. subundulata*. Deze populatie is door Koelz als *L.p.catevaria* omschreven, dit is echter niet door andere ornithologen overgenomen.

In het algemeen is hun leefgebied zeer veelzijdig en omvat ondermeer graslanden, berghellingen, gebieden met bamboebegroeiing, rijstvelden, dorpen en steden.

In het hoofdstuk muskaatvinken wordt een drietal rassen in standaardvorm omschreven. Deze rassen zijn de meest kenmerkende vertegenwoordigers van een groep van meerdere rassen. Een uitgebreide beschrijving per soort vindt u verderop in deze standaard.

Hieronder in het kort de kenmerkende verschillen tussen drie beschreven vormen:

1: De Indische muskaatvink. *Lonchura p.punctulata*.

- a) Volledig doorgekleurde kop en nek.
- b) Duidelijke scherpe schubtekening ver doorlopend op de buik.
- c) Geelkleurige bovenstaartdekveren.
- d) Een éénkleurige snavel.
- e) Diep warm bruine totaal kleur.

2: De Javaanse muskaatvink. *Lonchura p.nisoria*.

- a) Kop tot en met de wangen doorgekleurd.
- b) Wat minder schubvormige tekening maar al meer V-vormig.
- c) Grijs kleurige bovenstaartdekveren.
- d) Tweekleurige snavel.
- e) Heldere warm bruine totaal kleur.

3: De Chinese muskaatvink. *Lonchura p.topela*.

- a) Een klein doorgekleurd masker tot aan de wangen.
- b) Duidelijk V-vormige tekening.
- c) Geelgrijskleurige bovenstaartdekveren.
- d) Een éénkleurige snavel.
- e) Vrij dof bruine totaal kleur.

Fysieke standaard muskaatvinken.

Formaat:

De muskaatvinken zijn ondanks hun geringe formaat geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken. Het specifieke formaat wordt bij de standaard van de soort vermeld

Model:

De muskaatvinken moeten een forse indruk maken welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de muskaatvinken niet de indruk mogen maken slank te zijn. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet vanaf de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient ronde lijnen te vormen zonder echt duidelijk afgeplat te zijn. De staart is kort en getrapt de twee buitenste pennen zijn het kortste en worden naar binnen toe steeds langer. De middelste staartpennen zijn minimaal langer en lancetvormig.

Houding:

De muskaatvinken dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit. De Indische en Javaanse muskaatvink hebben een wat meer opgerichte houding dan de Chinese muskaatvink

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er 3 naar voren en 1 naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Ringmaat;

2,7 mm.

Mutatie

In 2008 / 2009 is een mutatie bij de muskaatvinken ontstaan. In eerste instantie dacht men aan een ino- mutant. Uit een kweekverslag van de Belgische kweker bleek dat er dat er uit één en het zelfde koppel zowel vogels met rode als met donkere ogen werden geboren. Het waren witte tot crèmekleurige vogels met zowel donkere als rode ogen. Het vermoeden is dat het hier gaat om een pastel mutatie. Bij de getoonde vogels was uiterlijk niet zichtbaar van welke soort Muskaatvink. Er is een lichte kleurnuance zichtbaar op de stuit. Verder is er geen tekening of kleurnuance zichtbaar. Hiervan zijn nog maar enkele vogels beschikbaar. In deze standaard wordt hier verder niet op ingegaan, omdat de kweek van deze kleurslagen zich in een zeer pril stadium bevindt.

INDISCHE MUSKAATVINK, *Lonchura p.punctulata*.

Algemeen:

Nederlands:	Indische muskaatvink.
Duits:	Muskatfink.
Engels:	Nutmeg Mannikin.
Frans:	Capucin Damier.

In India en Zuid-Nepal treft men de nominaatvorm, *Lonchura p.punctulata* aan.

Binnen de soort *Lonchura punctulata* worden naast de nominaatvorm 11 ondersoorten omschreven waarvan er 3 sterk lijken op de nominaatvorm met Nederlandse naam Indische, te weten:

De Indische muskaatvink,	<i>Lonchura p. punctulata</i> .
	<i>Lonchura p. subundulata</i> .
	<i>Lonchura p. sumbae</i> .
	<i>Lonchura s. blassi</i> .

Het verschil tussen de *L.p.punctulata* en deze ondersoorten is:

L.p.subundulata: wangen iets minder ver doorgekleurd, bovenstaartdekveren olijfgeel, algemene kleur minder warm, schubtekening meer grijsbruin en onderstaartdekveren tonen grijze zomen.

L.p.sumbae: wangen iets minder ver doorgekleurd, bovenstaartdekveren meer olijfgeel, schubtekening minder breed.

L.p.lassi: wangen iets minder ver doorgekleurd bovenstaartdekveren flets dof geel en schubtekening op borst en buik zeer donker zwartbruin. Lijkt veel op de *L.p.sumbae*

Gezien de nominaatvorm, *L.p.punctulata* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Indische muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Indische muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

12 cm.

Tekeningpatroon:

- **Masker en keel:** op de bovenschedel smalle minder warm kastanjebruine veerzomen en een warm kastanjebruin veermidden. Van de wangen loopt de kleurafscheiding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlak wordt gevormd.
- **Kleurscheiding borst en wangen:** de overgang van de warm kastanjebruine keelvlak naar de wat minder intensief gekleurde zijkanen van de borst verloopt geleidelijk.
- **Rug en vleugeldek:** de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streeptekening ontstaat. De vleugelpennen zijn zeer donkerbruin met een warm roodbruine buitenvlag.
- **Bovenstaart en stuit:** aan de rugzijden bruin met meer prominente schachtstrepen dan op het rugdek. De stuit aan de staartzijde heeft geelbruine veerzomen welke richting staartdek steeds breder worden.
- **Staat:** de twee middelste staartpennen zijn gepunt en hebben smalle warm geelbruine zomen. De overige staartpennen hebben een minimaal lichter gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt, hierdoor is een minimale tekening zichtbaar.
- **Kleurscheiding borst en buik:** de scherpe kleurafscheiding van de borst naar de buik verloopt middels een gebogen lijn van vleugelaanzet tot vleugelaanzet.
- **Schubtekening:** Op de witte buik bevindt zich een regelmatige zwartbruine schubtekening welke aan de borstzijde fijn van opbouw is en richting aars en flanken grover wordt. De schubtekening is tussen de poten verdwenen.

Kleurstandaard: Indische muskaatvink man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker:	Warm kastanjebruin.
Bovenschedel achterkop en nek:	Warm kastanjebruin. Richting nek worden de kastanjebruine veersomen breder, waardoor in de nek een egaal bruine kleur ontstaat.
Wangen, hals en borst:	Warm kastanjebruin, zijkant wang minder intensief.
Buik en flanken:	Wit tot crèmewit.
Broek en pootinplant:	Wit tot crèmewit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal bruin, de veerschachten zijn lichter van kleur, waardoor een minimale streeptekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een warm roodbruine buitenvlag. Hierdoor ontstaat een warme roodbruine vleugelkleur.
Stuit:	Rugzijde bruin.
Staart:	Donkerbruin.
Bovenstaartdekveren:	Warm geelbruin.
Onderstaartdekveren:	Wit tot crèmewit.
Poten:	Grijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Boven en ondersnavel éénkleurig zwart.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug-, vleugeldek:	Licht crème.
Stuit:	Rugzijde bruine schachtstrepen, staartzijde geelbruine veersomen.
Staart:	2 middelste staartpennen warm geelbruine zoom, overige staartpennen lichter gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt.
Schubtekening, flank, borst en buik	Zwartbruin.
Veersomen bovenschedel schedel hals en nek	Minder warm kastanjebruin.

Keurtechnische aanwijzingen: INDISCHE MUSKAATVINK, man en pop:

Indische muskaatvink:	<p>De warm kastanjebruine kop- en borstkleur dient zo regelmatig en uitgebreid mogelijk te zijn, waardoor een zo egaal mogelijke kop- en borstkleur ontstaat. De strakke kleurafscheiding van de borst naar de geschubde buik dient met enige soepelheid beoordeeld te worden. De schubtekening begint onder de kleurafscheiding van de borst. Deze moet ook aan het begin schubvormig zijn. De schubtekening heeft de neiging om hier dicht te lopen met pigment, zodat er een zwarte rand ontstaat. De schubtekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. De kleur van het rugdek is egaal bruin. Deze mag echter niet zo diep van kleur worden dat de veerschachten vollopen met pigment en hierdoor de streeptekening vervaagd.</p> <p>De bovenstaartdekveren dienen zo egaal mogelijk geelbruin te zijn, zonder grijze waas.</p>
------------------------------	--

JAVAANSE MUSKAATVINK, *Lonchura p.nisoria*.

Algemeen:

Nederlands:	Javaanse muskaatvink.
Duits:	Java Muskatfink.
Engels:	Javan Nutmeg Mannikin..
Frans:	Capucin Damier de Java.

Op Java en Bali komt de ondersoort *L.p.nisoria* voor. Hier is sprake van een duidelijk gescheiden evolutionaire ontwikkeling. Binnen de *nisoria* groep zijn nog vier andere ondersoorten onder te brengen, te weten:

De Javaanse muskaatvink,	<i>Lonchura p.nisoria</i> .
	<i>Lonchura p.fretensis</i> .
	<i>Lonchura p.particeps</i> .
	<i>Lonchura p.bawaena</i> .
	<i>Lonchura p.fortior</i> .

Het verschil tussen de *L.p.nisoria* en deze ondersoorten is:

<i>L.p.fretensis</i> :	kop wat warmer roodbruin, bovenstaartdekveren iets meer geelgrijs en de grijze veerzomen van de stuit wat minder diep van kleur. Lijkt veel op de <i>L.p.nisoria</i>
<i>L.p.particeps</i> :	kopkleur is wat minder warm roodbruin, bovenstaartdekveren iets meer olijfgrijs en de schubtekening helder roodbruin. Lijkt veel op <i>L.p.bawaena</i> en <i>L.p. fortior</i> is echter van formaat wat kleiner.
<i>L.p.bawaena</i> :	minder uitgebreid roodbruin aan de keel, schubtekening iets minder langgerekt en meer helder roodbruin.
<i>L.p.fortior</i> :	minder uitgebreid roodbruin aan de keel, schubtekening iets minder langgerekt en meer helder roodbruin en de bovenstaartdekveren meer olijfgrijs. Lijkt veel op <i>L.p.bawaena</i> .

Gezien de ondersoort, *L.p.nisoria* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Javaanse muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

FYSIEKE EIGENSCHAPPEN:

Voor de fysieke standaard van de Javaanse muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

11 cm.

Tekeningpatroon:

- **Masker en keel:** Vanaf de snavelinplant minder warm bruine veereinden en een warmere veerbasis. Over de wangen loopt de kleurafschieding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlak wordt gevormd..
- **Kleurscheiding borst en wagen:** De overgang van de kastanjebruine keelvlak naar de duidelijk minder intensief gekleurde zijanten van de borst verloopt geleidelijk.
- **Kleurscheiding borst en buik:** de scherpe kleurafschieding van de borst naar de buik verloopt middels een gebogen lijn van vleugelaanzet tot vleugelaanzet
- **Rug en vleugeldek:** de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streeptekening ontstaat welke vanaf achterschedel aanwezig is. De vleugelpennen zijn donkerbruin, met lichter bruine buitenvlag.
- **Bovenstaartdekveren en stuit:** aan de rugzijde bruin met meer prominente schachtstrepen dan op het rugdek De stuit aan de staartzijde heeft grijze veerzomen.
- **Staat:** de twee middelste staartpennen zijn minimaal gepunt en hebben lichter grijze zomen. De overige staartpennen hebben een lichter grijs gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt, hierdoor is een minimale tekening zichtbaar
- **Schubtekening:** . Op de witte buik bevindt zich een regelmatige schubtekening, welke aan de borstzijde fijner roodbruin is en richting aars en flanken grover zwartbruin wordt. De schubtekening is tussen de poten verdwenen .

Kleurstandaard: Javaanse muskaatvink:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker:	Kastanjebruin.
Bovenschedel, achterkop en nek:	Bruin.
Wangen, hals en borst:	Bruin, minder intensief naar de zijkant van de borst.
Buik en flanken:	Wit.
Broek en pootinplant:	Wit tot crèmewit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal bruin, de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streeptekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een lichter bruine buitenvlag. Hierdoor ontstaat een bruin vlegeldek waarbij de kleur van de pennen iets warmer bruin zijn.
Stuit:	Rugzijde bruin.
Staart:	Donkergrijs.
Bovenstaartdekveren:	Grijs.
Onderstaartdekveren:	Wit, grijs gemêleerd.
Poten:	Grijs een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug- en vleugeldek:	Lichtbruin.
Stuit:	Rugzijde grijsbruine schubtekening, staartzijde grijze veerzomen.
Staart:	2 middelste staartpennen licht grijze zoom. Overige staartpennen lichter grijs gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige grijze tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt
Schubtekening, flank, borst en buik:	Borstzijde roodbruin, richting aars en flank zwartbruin
Veerzomen bovenschedel schedel hals en nek:	Minder warm bruine veereinden

Keurtechnische aanwijzingen: Javaanse muskaatvink, Man en pop:

Javaanse muskaatvink:	<p>Gezien de ondersoort, L.p.nisoria de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>De kastanjebruine kopkleur dient zo regelmatig mogelijk te zijn en is duidelijk minder uitgebreid dan bij de nominaatvorm. De kleur van het rugdek is egaal bruin deze mag echter niet zo diep van kleur worden dat veerschachten vollopen met pigment en hierdoor de streeptekening vervaagd. De strakke kleurafschieding van de borst naar de geschubde buik dient met enige soepelheid beoordeeld te worden. De schubtekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. De schubtekening is tweekleurig. Bij de kleurscheiding van de borst naar de buik roodbruin en richting de flank en aars zwartbruin. Bovenstaartdekveren zijn grijs zonder gelige waas.</p>
------------------------------	--

CHINESE MUSKAATVINK, *Lonchura. P. topela*.

Algemeen:

Nederlands:	Chinese muskaatvink.
Duits:	Chinesische Muskatfink.
Engels:	China Nutmeg Mannikin.
Frans:	Capucin Damier de Chine.

Een derde ontwikkeling in de evolutie is de ondersoort *L.p.topela*, welke vrij algemeen wordt omschreven als Chinese muskaatvink. Leefgebied is Thailand, Cambodja, Laos en Vietnam.

Binnen de *topela* groep zijn nog twee andere ondersoorten onder te brengen, te weten:

De Chinese muskaatvink	<i>Lonchura p. Topela</i> .
	<i>Lonchura p.yunnanensis</i> .
	<i>Lonchura.p.cabanisi</i> .

Het verschil tussen de *L.p.nisoria* en deze ondersoorten is:

<i>L.p.yunnanensis</i> :	Rugdekkleur minder grijs van tint. Bovenstaartdekveren wat minder grijs en de schubtekening wat donkerder en prominenter.
<i>L.p.cabanisi</i> :	Kopkleur donkerder, schubtekening op de borst helder roodbruin.

Gezien de ondersoort, *L.p.topela* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Chinese muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Chinese muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

10 cm.

Tekeningpatroon:

- **Masker en keel:** Bovenschedel vanaf de snavelinplant lichtere bruine zomen met donkerder bruine veerkernen waardoor een gehamerde indruk ontstaat. Voor de wangen loopt de kleurafscheiding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlek wordt gevormd.
- **Kleurscheiding borst en wangen:** De overgang van de donkerbruine keelvlek naar de duidelijk minder intensief gekleurde zijanten van de borst verloopt geleidelijk.
- **Kleurscheiding borst, buik :** De kleurafscheiding van de keelvlek naar de buik verloopt geleidelijk.
- **Rug en vleugeldek:** De veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streep-tekening ontstaat, welke vanaf achterschedel aanwezig is. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een warmer bruine buitenvlag.
- **Bovenstaartdekveren en stuit:** Aan de rugzijde prominentere schachtstrepen dan op het rugdek. Stuit aan staartzijde grijze veerzomen.
- **Staat:** De twee middelste staartpennen zijn minimaal gepunt en hebben lichter grijze zomen de overige staartpennen hebben een lichter geelgrijs gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** Een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt. Hierdoor is een minimale tekening zichtbaar.
- **V -Tekening:** Op de buik bevindt zich een regelmatige V-vormige tekening welke aan de borstzijde fijner is en in de richting aars en flanken grover en meer schubvormig wordt. De tekening is tussen de poten verdwenen.

Kleurstandaard: Chinese muskaatvink man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker en keel:	Koud donkerbruin.
Bovenschedel, achterkop en nek:	Grauw koud bruin. Richting nek worden de kastanjebruine veerzomen breder, waardoor in de nek een egaal bruine kleur ontstaat.
Wangen, hals en borst:	Grauw koud bruin. De hals is een nuance lichter.
Buik en flanken:	Wit tot grauwwit.
Broek en pootinplant:	Wit tot grauwwit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal grijsbruin. De veerschachten zijn lichter van kleur, waardoor een minimale streeptekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een warm bruine buitenvlag.
Stuit:	Grijsbruin.
Staart:	Donker grijsbruin.
Bovenstaartdekveren:	Bleek grijsgeel.
Onderstaartdekveren:	Wit tot grauwwit.
Poten:	Grijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Boven- en ondersnavel éénkleurig zwart.
Ogen / Pupil:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan
Tekeningkleur:	
Keelvlak:	Donkerbruin.
Schachtstrepen rug- en vleugeldek:	Crème.
Stuit:	Rugzijde bruine schachtstrepen. Staartzijde geelbruine veerzomen.
Staart:	2 middelste staartpennen warm geelbruine zoom. Overige staartpennen lichter gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige tekening, welke zich rond het hart van de veer bevindt.
Schubtekening, flank, borst en buik:	Borst grijsbruin. Flank en buik grauwbruin
Veerzomen schedel, hals en nek:	Bruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Chinese muskaatvink, man en pop

Chinese muskaatvink:	De donkerbruine kopkleur dient zo regelmatig mogelijk te zijn en is duidelijk minder uitgebreid dan bij de punctulata- en de nisoriagroep. Er is geen strakke kleurafschieding van de borst naar de getekende buik. De tekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. Met name op de bovenborst dient gelet te worden op de aanwezigheid van een duidelijke scherpe V-vormige tekening.
-----------------------------	---

Bij het hoofdstuk nonnen en rietvinken.

Binnen het genus *Lonchura* vormen ook de nonnen en rietvinken een aparte groep, bestaande uit 19 soorten met in totaal 27 ondersoorten. Het bestaansrecht van enkele ondersoorten is wat dubieus. Daarnaast zijn enkele soorten zo nauw verwant dat zij nauwelijks het stadium van ondersoort zijn ontgroeid.

Deze groep *Lonchura*'s onderscheiden zich van de overige *Lonchura*'s door hun meer gedrongen model en hun meer opgerichte houding.

De nonnen en de rietvinken zijn bewust als een groep beschreven omdat een duidelijke scheidslijn tussen de beide subgroepen niet is aan te geven.

Grofweg kan gesteld worden dat de nonnen de wat meer primitieve soorten zijn met een wat eenvoudiger kleur- en tekeningpatroon, terwijl de rietvinken wat verder gedifferentieerd zijn met een wat complexer kleur- en tekeningpatroon.

De Nederlandse benamingen sluiten niet altijd bij deze stelling aan. Driekleur-, zwartkop- en witkopnon behoren duidelijk tot de nonnen. Bruinborst- en witborstrietvink, maar ook witschedelnon en prachtnon behoren tot de rietvinken. Daarnaast bevinden vijfkleur-, diksnavel- en arfaknon zich op de onduidelijke scheidslijn tussen beide subgroepen.

In deze standaard zijn alle soorten, met in totaal 8 ondersoorten, beschreven. Van de overige ondersoorten is het bestaan aangegeven. Deze verschillen echter dermate weinig van de beschreven (onder)soort, dat een aparte standaardomschrijving geen duidelijk herkenbare vogel oplevert.

In totaal is van 27 soorten en ondersoorten een soortbeschrijving gemaakt. Ook zijn er 3 kleurmutanten beschreven:

1. DRIEKLEURNON :

Lonchura m. malacca.

1a DRIEKLEURNON:

Roodbruin.

Door middel van transmutatie is de roodbruine driekleur non ontwikkeld. Deze vogel werd in het keurseizoen 2011 – 2012 voor het eerst tentoongesteld door de heer B.Moerman. Omdat deze kleurslag zich nog in een experimentele fase bevindt, is nog geen kleurbeschrijving toegevoegd.

2. ZWARTKOPNON :

Lonchura m. atricapilla.

3. CHINESE ZWARTKOPNON:

Lonchura m. sinensis.

4. BRUINKOPNON:

Lonchura m. brunneiceps.

5. SCHILDNON:

Lonchura m. ferruginosa.

Binnen de soort *Lonchura malacca* worden in totaal 10 ondersoorten beschreven. De beschreven 5 ondersoorten zijn uitersten binnen de soort en zeer duidelijk herkenbaar. De resterende 5 ondersoorten, te weten *L.m.deignani*, *L.m.bakatana*, *L.m.jagori*, *L.m.rubroniger* en *L.m.formosana* kunnen beschouwd worden als overgangsvormen tussen de beschreven ondersoorten.

6. WITKOPNON:

Lonchura maja.

Van de witkopnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie. Gekozen is uiteraard voor de meest contrastrijke verschijningsvorm, een diep gekleurde vogel met een zo helder mogelijke kopkleur.

6a WITKOPNON:

Roodbruin.

6b WITKOPNON:

Ino-crème.

De kleurslagen roodbruin en ino-crème zijn op basis van transmutatie ontwikkeld. De geshowde exemplaren bevinden zich nog in een experimenteel stadium. Kleuromschrijvingen zijn dan ook nog niet opgesteld

7. BLEEKKOPNON:

Lonchura pallida.

De bleekkopnon wordt nogal eens aangeboden onder de naam grijskopnon. Het kastanjebruine onderstaartdek is echter kenmerkend voor de bleekkopnon en de arfaknon. Alle andere nonnen en rietvinken (m.u.v. de witborstrietvink) hebben een zwart onderstaartdek. Daarnaast heeft de grijskopnon een zwarte snavel.

Het bestaansrecht van de ondersoort *L.p.subcastanea* wordt door een aantal deskundigen betwist.

8. ARFAKNON:

Lonchura vana.

De arfaknon heeft slechts een beperkt verspreidingsgebied in het Arfakgebergte in N-W Nieuw-Guinea. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Derhalve is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld aan de hand van beschikbare literatuur.

9. GRIJSKOPNON:

Lonchura caniceps.

De grijskopnon komt alleen voor op het Australische gedeelte van Nieuw-Guinea. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Gezien het exportverbod in Australië is de kans dat deze *Lonchura* hier ooit zal worden aangetroffen gering. De "herkenningsbeschrijving" is opgesteld aan de hand van een enkele balg, een paar recente en goede foto's van exemplaren in het wild, en beschrijvingen van diverse auteurs. Hierdoor kon een betrouwbare beschrijving worden opgesteld. De grijskopnon is een van de vier *Lonchura*-soorten, welke een zwarte snavel bezitten.

In totaal worden 3 ondersoorten erkend. De verschillen lijken aanzienlijk. Mochten er ooit meerdere ondersoorten worden ingevoerd, dan lijkt een aparte beschrijving van tenminste één ondersoort gerechtvaardigd.

10. GELE RIETVINK:

Lonchura flaviprymna.

Samen met de bruinborstrietvink en in mindere mate de witborstrietvink zijn dit de rietvinken welke al tientallen jaren in Europa aanwezig zijn en met redelijk resultaat worden gekweekt. Derhalve zijn er voldoende exemplaren voorhanden waardoor er een goede standaardbeschrijving kon worden opgesteld. De kopkleur van de gele rietvinken is nogal variabel. De voorkeur wordt gegeven aan een egale kopkleur.

10a. GELE RIETVINK:

Bruin.

11. WITSCHEDELNON:

Lonchura nevermanni.

Bij de witschedelnon is vooral de kopkleur nogal variabel. Ondersoorten worden niet erkend zodat dit moet worden toegeschreven aan een grote variatie binnen de populatie. Gezien de grote kleurverschillen bij elke importzending lijkt bovenstaande juist. Bij de standaardomschrijving is gekozen voor een meer heldere kopkleur en een zo diep mogelijke lichaamskleur, daar dit de meest contrastrijke exemplaren oplevert.

12. DIKSNAVELNON:**Lonchura grandis.**

Door de forse snavel en grote kop is de diksnavelnon een opvallende verschijning. Er worden vier ondersoorten erkend welke minimaal verschillen in kleurdiepte en grootte van de kop en snavel. Beschreven is de wat helderder diksnavelnon welke in combinatie met de zwarte kop, borst en buik de meest contrastrijke verschijningsvorm is. De in Nederland aanwezige (kleine) populatie heeft over het algemeen een wat donkerder rugdek en een iets fijnere snavel.

13. HADESNON:**Lonchura stygia.**

De non/rietvink met de minste tekening. Een nagenoeg egaal zwarte vogel met als enige tekening het goudgele staartdek. De laatste jaren zijn er regelmatig (kleine) importen geweest. Hiermee zijn door diverse liefhebbers goede kweekresultaten geboekt, waardoor aan de hand van voldoende vogels een goede standaardbeschrijving kon worden opgesteld.

13a. HADESNON:**Mokkabruin.****13b. HADESNON:****Roodbruin.**

Aan het einde van het eerste decennium van de 21 eeuw ~~zijn~~ is een aantal keren mokka en roodbruin kleurige hadesnonnen te zien geweest.

Het is onvoldoende duidelijk of het ontstaan van deze mokka en roodbruin kleurige hadesnonnen hun oorsprong vonden door mutatieven dan wel transmutatieven.

Vooralsnog is in deze standaard gekozen om enkel de kleurslag aan te halen. Er is nog geen kleurbeschrijving opgesteld.

14. HUNSTEINNON:**Lonchura hunsteini.**

Van de hunsteinnon is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Ook deze soort komt voor zover bekend niet in Europa voor. Hoewel alle door ons geraadpleegde literatuur een oranje-geel bovenstaartdek vermeld, soms zelfs strogeel, tonde de door ons onderzochte balg een donker kastanjebruin staartdek.

De ondersoort L.h.nigerrima is in het verleden als aparte soort beschreven als moornon. De tegenwoordige algemene opvatting is echter dat dit een ondersoort van de hunsteinnon betreft.

Ook de hunsteinnon heeft een zwarte snavel.

15. ZWARTBORSTRIETVINK:**Lonchura teerinki.**

De zwartborstrietvink is de laatste jaren regelmatig ingevoerd in Europa. Hierdoor zijn voldoende exemplaren beschikbaar aan de hand waarvan een goede standaardomschrijving kon worden opgesteld. Het bestaan van een ondersoort wordt door ons betwijfeld gezien de grote variatiebreedte van deze soort bij de recente importen.

16. DIKKOPRIETVINK:**Lonchura melaena.**

Ook van de dikkoprietvink zijn geen exemplaren in Europa aanwezig. In Leiden zijn wel een paar balgen aanwezig. Mede aan de hand van enkele recente publicaties kon er toch een goede "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld. Ook de dikkoprietvink heeft een zwarte snavel.

17. VIJFKLEURENON:**Lonchura quinticolor.**

De vijfkleurenon wordt sinds het begin van de tachtiger jaren regelmatig ingevoerd en ook gekweekt. Door het voor handen zijn van een flink aantal vogels kon hier een goede standaard omschrijving worden opgesteld.

18. PRACHTNON:**Lonchura spectabilis.**

Met de Chinese zwartkopnon behoort de prachtnon tot de kleinste nonnen en rietvinken.

In totaal worden 5 ondersoorten erkend welke slechts minimale verschillen vertonen in kleurdiepte, scherpte van tekening en het formaat. Alleen de ondersoort L.s.mayri schijnt in Europa aanwezig te zijn. Daar dit tevens de scherpst getekende ondersoort betreft, is aan de hand van deze ondersoort de standaardbeschrijving opgesteld.

19. FORBESNON:**Lonchura forbesi.**

Van deze soort weer is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgenomen. Er waren geen balgen beschikbaar, zodat voor de beschrijving alleen gebruik kon worden gemaakt van beschikbare literatuur. Ook de forbesnon heeft een zwarte snavel.

20. BERGRIETVINK:**Lonchura monticola.**

Daar er van de bergrietvink voor zover bekend geen exemplaren en geen balgen aanwezig zijn in Nederland is er aan de hand van diverse literatuur alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld.

Verschillende meldingen van bergrietvinken, die we tijdens ons onderzoek kregen, bleken alle te berusten op bastaarden van diverse rietvinken.

21. JUNGES-BERGRIETVINK:**Lonchura montana.**

Van de junges-bergrietvink is in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden 1 balg aanwezig. Mede aan de hand van recente literatuur kon worden vastgesteld dat veel eerdere beschrijvingen van deze soort niet geheel correct waren. De laatste jaren is er ook in de minder toegankelijke gebieden van Nieuw-Guinea meer ornithologisch onderzoek gedaan waardoor veel nieuwe gegevens over weinig bekende lonchura's beschikbaar is gekomen. Hierdoor kon ook van de junges-bergrietvink een juiste "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld.

22. OOST-AUSTRALISCHE BRUINBORSTRIETVINK:**Lonchura c. castaneothorax.****23. NOORD-AUSTRALISCHE BRUINBORSTRIETVINK:****Lonchura c. assimilis.****23a DOMESTICA BRUINBORSTRIETVINK:****Lonchura c. c. domestica.****23b. BRUINBORSTRIETVINK:****Roodbruin.****23c. BRUINBORSTRIETVINK:****Ino crème.****24. DWERGRIETVINK:****Lonchura c. sharpei.****25. ZWARTKOPDWERGRIETVINK:****Lonchura c. ramsayi.****26. BERGBRUINBORSTRIETVINK:****Lonchura c. boschmai.**

De Australische ondersoorten van de bruinborstrietvink zijn reeds tientallen jaren aanwezig in Europa en worden volop gekweekt. Daar er in het verleden weinig naar ondersoorten werd gekeken, zijn beide soorten vermengd. Wij hebben dan ook gemeend om van deze mengpopulatie een standaard op te stellen onder de benaming Lonchura castaneothorax domestica.

De ondersoorten van Nieuw-Guinea zijn dermate afwijkend dat ook hiervoor een aparte standaardomschrijving is opgesteld. Van deze ondersoorten is alleen de dwergrietvink in Europa aanwezig. Voor de beide andere ondersoorten is een "herkenningsbeschrijving" gemaakt aan de hand van enkele foto's en een redelijk aantal balgen uit het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

De bruinborstrietvink is de enige non/rietvink waarvan inmiddels een kleurmutant wordt gekweekt. Uiteraard is deze ook in de standaard opgenomen. Tot op heden werd voor deze mutatie de naam isabel gehanteerd. Proefparingen met de Japanse

meeuw, alsmede oorsprongonderzoek, hebben geleerd, dat de mutatie overeenkomt met de roodbruin mutatie bij de Japanse meeuw. In de standaard is dan ook de naam roodbruin gebruikt.

27. WITBORSTRIETVINK: *Lonchura pectoralis.*

De witborstrietvink wijkt het meest af van het gangbare non/rietvinkenmodel. Door een vroege afscheiding en isolatie van de rietvinkenstamboom en de aanpassing aan een afwijkende biotoop heeft deze soort zich ontwikkeld tot een duidelijk afwijkende soort.

De witborstrietvink is de enige lonchura waarbij geslachtsdimorfisme voorkomt.

Daar er voldoende exemplaren voorhanden zijn, kon er een juiste standaardomschrijving worden opgesteld.

FYSIEKE STANDAARD RIETVINKEN EN NONNEN.

Formaat:

De rietvinken en nonnen zijn, ondanks hun geringe formaat, geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken.

Model:

De rietvinken en nonnen moeten een forse indruk maken, welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de rietvinken en nonnen niet de indruk mogen maken slank te zijn. Rietvinken en nonnen hebben in vergelijking met andere Lonchura soorten een meer verticale houding t.o.v. de zitstok. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet, vanaf de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient ronde lijnen te vormen zonder echt duidelijk afgeplat te zijn. De staart is kort en getrapt. De twee buitenste pennen zijn het kortste en worden naar binnen toe steeds langer.

Houding:

De rietvinken en nonnen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn. De snavel van de diksnavelnon en de dikkoprietvink doen voor de soort enigszins fors aan.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De nagels groeien als gevolg van de natuurlijke leefomgeving zeer snel en schubben op de poten zijn snel aan de orde. Tijdens de keuring dient hier extra aandacht aan besteed te worden. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er 3 naar voren en een 1 naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een non en rietvink dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een non of rietvink met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaat:

De ringmaat is 2,7 mm. Uitzonderingen hierop zijn de Chinese Zwartkopnon en de Prachtnon met 2,5 mm.

SOORT BESCHRIJVINGEN

DRIEKLEURNON, *Lonchura m. malacca*

Algemeen:

Nederlands:	Driekleurnon.
Duits:	Dreifarbennonne.
Engels:	Three-coloured mannikin.
Frans:	Jacobin.

Verspreidingsgebied;

Zuid westen van India en Sri Lanka.

Ondersoorten;

Binnen de soort *Lonchura malacca* worden in totaal 10 ondersoorten beschreven. De beschreven 5 ondersoorten zijn uitersten binnen de soort en zeer duidelijk herkenbaar. De resterende 5 ondersoorten, te weten *L.m.deignani*, *L.m.bakatana*, *L.m.jagori*, *L.m.rubroniger* en *L.m.formosana* kunnen beschouwd worden als overgangsvormen tussen de beschreven ondersoorten.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Driekleurnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11- 12 cm.

Kleur en tekeningomschrijving

Driekleurnon, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	De afscheiding van de zwarte borst met de witte buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de zwarte borst en zwarte buikvlek blijft een witte band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, dat één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buik met de witte flanken en onderborst is regelmatig en scherp.

Keurtechnische aanwijzingen:Driekleurnon, Man en pop

Driekleur non	<p>Gezien het geringe aantal foutbronnen welke de driekleurnon heeft dient er sterk gelet te worden op de strakke afscheidingen van de verschillende kleurvelden. De stuit en de staart dienen een zo warm en glanzend mogelijke kastanjebruine kleur te bezitten. Het wit van de flanken en de borstband moet egaal en helder wit zijn, zonder bruine aanslag.</p> <p>Naast de beschreven L.m.malacca soort zijn de volgende ondersoorten bekend: L.m.deignani, L.m.bakatana, L.m.jagori, L.m.rubroniger, L.m.formosana. Deze ondersoorten zijn wat kleur en tekening betreft overgangsvormen tussen de beschreven vijf ondersoorten. L.m.deignani wordt wel gezien als overgangsvorm tussen L.m.atricapilla en L.m.sinensis. L.m.rubroniger is de overgangsvorm tussen L.m.atricapilla en L.m.malacca. L.m.jagori en L.m.formosana zijn overgangsvormen tussen L.m.atricapilla en L.m.brunneiceps. Derhalve worden zij in deze standaard niet apart beschreven. Bij een eventuele keuring dienen deze ondersoorten met de nodige soepelheid te worden gekeurd als de gestandariseerde vorm, waar zij het meest op lijken.</p>
----------------------	---

ZWARTKOPNON, *Lonchura m atricapilla*.**Algemeen:**

Nederlands:	Zwartkopnon.
Duits:	Schwarzkopfnonne.
Engels:	. Chestnut mannikin.
Frans:	Capucin à tête noire.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor van zuid-oost Nepal en noord-oost India tot Burma en Noord-west Yunnan.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen.. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat : 11 cm

Kleur en tekeningomschrijving**Zwartkopnon, man en pop**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De afscheiding van de zwarte borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant, langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de zwarte borst en buikvlek blijft een zwarte band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Buik:	Zwart.
Flanken:	Kastanjebruin.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Kastanjebruine borstband van 1 à 1,5 cm breed.
Buikvlek:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: Zwartkopnon, Man en pop

Zwartkopnon:	Gezien het geringe aantal foutbronnen van de zwartkopnon dient er streng te worden gelet op de kleuregaliteit en op strakke afscheidingen van de tekeningen. In tegenstelling met de driekleurnon is de afscheiding van de zwarte buik met de kastanjebruine flanken en borst weliswaar vrij abrupt, maar niet geheel scherp.
---------------------	--

CHINESE ZWARTKOPNON, *Lonchura m. sinensis*

Algemeen:

Nederlands:	Chinese Zwartkopnon
Duits:	Chinesische Schwarzkopfnonne
Engels:	China chestnut mannikin
:	Capucin à tête noire de Chine

Verspreidingsgebied;

Deze komt voor in indo China en zuidelijk tot op Sumatra.

Ondersoorten;

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Chinese Zwartkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen.. In aanvulling hierop geldt het onderstaande De Chinese Zwartkopnon is de kleinste ondersoort van de *L. malacca*.

Formaat : 10 cm.

Kleur en tekeningomschrijving

Chinese zwartkopnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	Helder kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het helder kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit:	Stuit kastanjebruin. Deze gaat over in de glanzend geel- oranje bruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend geelbruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer geelbruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de zwarte borst met de helder kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Ter hoogte van de pootinplant gaat de buikkleur over in het onderstaartdek.
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	

Keurtechnische aanwijzingen: Chinese zwartkopnon, Man en pop

Chinese zwartkopnon:	Gezien het geringe aantal foutbronnen van de Chinese zwartkopnon dient er streng te worden gelet op de kleuregaliteit en op strakke afscheidingen van de tekening. De aars en het onderstaartdek zijn donkerder bruin dan de borst en de flanken. Deze kleur mag echter niet te donker worden en zeker niet zwart. De overgang van de aars naar flanken en borst is vloeiend. Een scherpe kleurafschieding hier dient als fout te worden aangemerkt. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
-----------------------------	--

BRUINKOPNON, *Lonchura m. brunneiceps*.**Algemeen:**

Nederlands:	Bruinkopnon.
Duits:	Braunkopfnonne.
Engels:	Brown-headed chestnut mannikin.
Frans:	Capucin à tête brun.

Verspreidingsgebied:

Diverse Indonesische eilanden en op de Filippijnen.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bruinkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Bruinkopnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal donker grauwbriin.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de grauwbriine nek naar het rugdek is regelmatig, maar weinig opvallend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Bovenstaartdekveren:	Glanzend diep kastanjebruin.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de donker grauwbriine borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. De afscheiding van de grauwbriine buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant, langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de grauwbriine borst en buikvlek blijft een smalle kastanjebruine band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Onderstaartdekveren:	Zwartbruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs..
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een grauwbriin veerveld, welke één geheel vormt met het zwartbruine onderstaartdek. De afscheiding van de grauwbriine buik met de kastanjebruine flanken en onderborst is regelmatig maar niet geheel scherp.

Keurtechnische aanwijzingen: Bruinkopnon, Man en pop.

Bruinkopnon:	In tegenstelling met de driekleurnon is de afscheiding van de grauwbriine buik met de kastanjebruine flanken en borst weliswaar vrij abrupt, maar niet scherp. Meestal is de kleur van de schedel en de nek lichter dan van de keel en de borst. Hierdoor is de aftekening in de nek minder sprekend dan de aftekening op de borst. Hoewel een zo egaal mogelijke kop- en borstkleur is vereist, is enige soepelheid hier gewenst. De buikkleur dient gelijk te zijn aan de borstkleur. Vaak is de buik echter nog wat donkerder van kleur. Ook hier is enige soepelheid gewenst. Een zwarte buik is echter duidelijk fout. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
---------------------	---

SCHILDNON, *Lonchura m. ferruginosa***Algemeen:**

Nederlands:	Schildnon.
Duits:	Schildnonne.
Engels:	Black-throated mannikin.
Frans:	Nonnette à poitrine noir.

Verspreidingsgebied:

Deze komt alleen voor op Java.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Schildnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Schildnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de zwartbruin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek eveneens geleidelijk overgaand in de zwartbruin bewaasde nek.
Rug en vleugeldek:	Donker kastanjebruin. De overgang van de zwartbruin bewaasde nek naar het rugdek is scherp en regelmatig afgetekend. Vleugelpennen zwartbruin met een donker kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek
Stuit, bovenstaartdekveren:	Stuit aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend warm donker kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend warm donker kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen zwartbruin, met meer donker kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de donker grauwbriune borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de zwarte buik met de smalle kastanjebruine flanken en borst is regelmatig maar niet geheel scherp. Tussen de zwarte borst en de zwarte buik is een minimale kastanjebruine band aanwezig.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Keel	Keel zwart, één veerveld vormend met de zwarte borst. De afscheiding van de zwarte keel en halszijden met de verder witte kop, wordt gevormd door een lijn lopend vanaf de onderkant van de snavel, schuin naar beneden tot aan de nek.
Buikvlek:	Zwart, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn.

Keurtechnische aanwijzingen: Schildnon, Man en pop.

Schildnon:	Er wordt een zo wit mogelijke kopkleur verlangd. Voor voorhoofd, teugel, wenkbrauw en wangen is dit zeer goed mogelijk. Bovenschedel en oorstreek zijn bijna altijd min of meer zwartbruin bewaasd. In de nek is deze waas onvermijdelijk. De nodige soepelheid is hier gewenst. De keel, borst en buik dienen zo zwart mogelijk te zijn. Een meer zwartbruine keel en borst dienen echter soepel te worden beoordeeld.
-------------------	---

WITKOPNON, Lonchura maja.**Algemeen:**

Nederlands:	Witkopnon.
Duits:	Weisskopfnonne.
Engels:	White-headed mannikin.
Frans:	Nonnette à tête blanche.

Verspreidingsgebied;

Het verspreidingsgebied van de witkopnon omvat zuid Thailand, Maleisië, Sumatra, Java en Bali.

Ondersoorten;

Van de witkopnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie. Gekozen is uiteraard voor de meest contrastrijke verschijningsvorm, een diep gekleurde vogel met een zo helder mogelijke kopkleur.

Mutanten;

Bij de Witkopnon is in het keurseizoen 2007/2009 voor het eerst een mutant van de Ino-crème en Roodbruin tentoongesteld door de heer B. Moerman. Daar deze vormen nog onvoldoende duidelijk zijn vastgelegd, wordt er in deze standaard verder nog geen aandacht aan besteed. Wel is erg belangrijk dat bij de kweek van deze kleurslagen het type van de Witkopnon als leidraad dient. Iedere afwijking in model dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont. Belangrijk is hierbij de egaal doorgekleurde buik. Vaak is hier in de eerste generatie nog een wit middendeel te herkennen

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Witkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Witkopnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de grauwbriin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel eveneens geleidelijk overgaand in de grauwbriin bewaasde nek, halszijden en borst. Keel zwart, één veerveld vormend met de zwarte borst. De afscheiding van de zwarte keel en halszijden met de verder witte kop, wordt gevormd door een lijn lopend vanaf de onderkant van de snavel, schuin naar beneden, tot aan de nek.
Rug en vleugeldek:	Donker grauwbriin kastanjebruin. De overgang van de grauwbriin bewaasde nek naar het donker grauwbriin kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend, maar weinig opvallend. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel gaat de kleur geleidelijk aan over in grauwbriin bewaasde nek, halszijden en borst.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin met een donker grauwbriin kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Stuit aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend donker kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend donker kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen zwartbruin, met meer donker kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	Via de witte keel loopt de kleur via een grauwbriin waas, geleidelijk over in de grauwbriin borst. De afscheiding van de grauwbriin borst met de grauwbriin kastanjebruine buik en flanken verloopt via een regelmatige gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de zwarte buik met de smalle flanken en borst is regelmatig maar niet scherp. Tussen de grauwbriin borst en zwarte buik is een minimale grauwbriin kastanjebruine band aanwezig
Buik:	Zwart.
Flanken:	Grauw kastanjebruin.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een zwart veerveld welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek.

Keurtechnische aanwijzingen: Witkopnon, Man en pop.

Witkopnon:	Er wordt een zo wit mogelijke kopkleur verlangd. Voor voorhoofd, teugel, wenkbrauw en wangen is dit goed mogelijk. Ook op de keel kan een hoeveelheid wit aanwezig zijn. Een grauwbroune waas op de nek is echter haast onvermijdelijk en breidt zich meestal uit tot op het achterhoofd. Ook op de keel gaat de witte kleur vrij snel over in de grauwbroune borstkleur. Een soepele beoordeling is hier gewenst. Door de wat grauwere en donkerder bruine kleuren ten opzichte van de voorgaande nonnen zijn de tekeningpatronen van de witkopnon minder contrastrijk.
-------------------	--

BLEEKKOPNON, *Lonchura p.pallida***Algemeen:**

Nederlands:	Bleekkopnon.
Duits:	Blasskopfnonne.
Engels:	Pale-headed mannikin.
Frans:	Nonne à tête claire.

Verspreidingsgebied:

De bleekkopnon is afkomstig van de Soenda eilanden van Lombok tot Timor en noordelijk tot Sulawesi.

Ondersoorten:

Door enkele onderzoekers is de ondersoort *L.p.subcastanea* beschreven. Deze ondersoort zou over het geheel iets donkerder zijn. Andere onderzoekers betwijfelen het bestaansrecht van deze ondersoort en schrijven de minimale verschillen toe aan variatie binnen de populatie.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bleekkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Bleekkopnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, wenkbrauwstreep, teugel, voorzijde wangen en de keel direct onder de snavel, wit. Richting nek, halszijden en borst gaat deze kopkleur geleidelijk aan over in de beige -grijze kleur van nek en borst.
Rug en vleugeldek:	Egaal warm donkerbruin. De afscheiding van de beige-grijze nek met het warm donkerbruine rugdek is scherp afgetekend.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdekkleur vrij abrupt over in de glanzend warm kastanjebruine bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De beige – grijze borst wordt afgescheiden van de egaal oranje-bruine buik door een diep gebogen lijn, lopend van vleugelbocht naar vleugelbocht.
Buik en flanken:	Oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal kastanjebruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Bleekkopnon, Man en pop.

Bleekkopnon:	De kleur van de nek en de borst dient zo egaal mogelijk beige-grijs te zijn. In de nek mag de kleur een nuance donkerder zijn. Een donkerder en meer grauwbruine onderborst beantwoordt niet aan het ideaalbeeld en dient dan ook gestraft te worden. De overgang van de oranje-bruine buik naar de kastanjebruine aars en het onderstaartdek is vaak iets onregelmatig. Enige soepelheid is hier gewenst.
---------------------	--

ARFAKNON, *Lonchura vana*.**Algemeen:**

Nederlands:	Arfaknon.
Duits:	Arfaknonne.
Engels	Grey-banded mannikin (Arfak mannikin).
Frans:	Nonnette d' Arfac.

Verspreidingsgebied:

De Arfaknon heeft slechts een beperkt verspreidingsgebied in het Arfakgebergte in N-W Nieuw-Guinea..

Ondersoorten:

Van de Arfaknon zijn geen ondersoorten bekend.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Arfaknon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**.Arfaknon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Voorhoofd, voorzijde wangen en keel	Voorhoofd, wenkbrauwstreep, teugel, voorzijde wangen en keel direct onder de snavel wit. De witte kopkleur gaat richting nek en halszijden geleidelijk aan over in de donker grauw bruine kleur van nek en borst.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rug en vleugeldek is egaal is egaal grauw donker bruin. De grauwbruine nek vloeit geleidelijk over in de wat donkerder grauw- bruine rugdekkleur.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag.
Stuit:	Op de stuit gaat de rugdekkleur vrij abrupt over in de strogele bovenstaartdekkleur.
Staart:	De middelste staartpennen zijn iets gepunt en strogeel van kleur. De kernen zijn zwartbruin. Overige staartpennen zijn zwartbruin met smalle strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De donker grauw- bruine borst wordt afgescheiden van de egaal oranje - bruine buik door een gebogen grijs-witte band van enkele millimeters breed, lopend van vleugelbocht naar vleugelbocht. De flankkleur is egaal oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Vanaf de pootinplant zijn de aars en het onderstaartdek egaal kastanjebruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borst:	De borstkleur wordt afgescheiden van de buik door een gebogen grijs-witte band van enkele millimeters breed van vleugelbocht naar vleugelbocht.

Keurtechnische aanwijzingen: Arfaknon, Man en pop.

Arfaknon:	Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Derhalve is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld aan de hand van beschikbare literatuur. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV-TP gewenst.
------------------	--

WITSCHEDELNON, *Lonchura nevermanni*.**Algemeen:**

Nederlands:	Witschedelnon.
Duits:	Weiss Scheitelnonne.
Engels:	Grey-crowned mannikin.
Frans:	Donacole à calotte blanche.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor in het centrale zuiden van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Van de Witschedelnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Witschedelnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Witschedelnon man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en teugel grauwwit. Bovenop de schedel krijgen de veren steeds uitgebreidere donkerbruine bases, welke richting nek steeds meer de overhand krijgen. Hierdoor ontstaat bovenop de schedel een zwakke hamertekening, welke op achterhoofd geleidelijk overgaat in een duidelijke grauwwitte schubtekening op een donkerbruine ondergrond van de nek. Wangen grauwwit, ter hoogte van de oorstreek overgaand in dezelfde schubtekening (als bij de kop) welke aansluit op die van de nek. De keel is zwart. Dit zwart loopt zijwaarts uit tot aan de nek. De afscheiding van deze zwarte tekening wordt gevormd door een lijn, lopend vanaf de onderkant van de snavel, schuin naar beneden, tot aan de nek. De onderste afscheiding wordt gevormd door een lijn lopend vanaf de onderkant van de keelvlak zijwaarts tot aan de nek. De zwarte keel-hals aftekening loopt in de nek min of meer in een punt uit.
Rug en vleugeldek:	Gehele rug - en vleugeldek kastanjebruin.
Vleugelpennen en duimveren:	De buitenvlaggen van de vleugelpennen zijn kastanjebruin van kleur, maar door de donkerbruine binnenvlaggen is dit veerveld wat donkerder van kleur.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdekkleur over in een glanzend strogele kleur, welke doorloopt in het geheel bovenstaartdek.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, diep strogeel van kleur met enigszins donkerbruine schachten. De overige staartpennen donkerbruin van kleur met brede strogele buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	Gehele borst, buik en flanken oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	Donkerbruine zwakke hamertekening, welke op het achterhoofd geleidelijk overgaat in een duidelijke grauwwitte schubtekening op een donkerbruine ondergrond van de nek.
Wang – oorstreek:	Grauw wit schubtekening.

Keurtechnische aanwijzingen: Witschedelnon, Man en pop.

Witschedelnon:	Ideaal is een zo helder mogelijke kleur op de schedel en op de wangen. De variatiebreedte in kopkleur is binnen de populatie echter zeer groot, van nagenoeg wit tot vrijwel geheel zwarte wangen met slechts een donkergrijze schedel. Enige soepelheid is hier gewenst. Wel moet streng worden gelet op een strakke afscheiding van de keel-halstekening aan de borstzijde. De borst en de buik moeten egaal helder oranjebruin zijn. Uitlopend zwart op de keel en een zwarte waas op de buik is fout. Dit kan duiden op bastaardering met de Hadesnon, welke uit hetzelfde verspreidingsgebied afkomstig is. Sommige exemplaren tonen een zwarte streep, lopend vanaf de zwarte aarsbevedering, tussen de poten door, naar het borstbeen. Indien aanwezig dient deze streep zo strak mogelijk te zijn, zonder uit te lopen in de eerder genoemde zwarte waas.
-----------------------	---

GRIJSKOPON, *Lonchura caniceps*.**Algemeen:**

Nederlands:	Grijskopnon.
Duits:	Graukopfnonne.
Engels:	Grey-headed mannikin.
Frans:	Nonne à tête grise.

Verspreidingsgebied:

De Grijskopnon komt alleen voor op het Australische gedeelte van Nieuw -Guinea.

Ondersoorten:

In totaal worden 3 ondersoorten erkend. De verschillen lijken aanzienlijk. Mochten er ooit meerdere ondersoorten worden ingevoerd, dan lijkt een aparte beschrijving van tenminste één ondersoort gerechtvaardigd.

Beschreven zijn de ondersoorten *L.c.kumusii* en *L.c.scratchleyana*. De *L.c.scratchleyana* is duidelijk lichter, meer kastanjebruin op het rugdek en veel lichter, meer roodbruin, op de buik. Stuit en staartdek zijn meer strogeel. Aars en onderstaartdek zijn zwart. De *L.c.kumusii* is lichter op het rugdek, en de buik is meer donkerbruin i.p.v. zwart

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Grijskopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Grijskopnon , man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop is licht grijs met een bruinige waas. Rondom de snavel en de ogen is deze kleur iets lichter dan in de nek en op de borst. De overgang van iets lichter naar iets donkerder gaat zeer geleidelijk.
Rug en vleugeldek:	Egaal mat zwartbruin. De afscheiding van de grijze nek met de zwartbruine rug is scherp afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag.
Stuit , bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de rugdekkleur over in het glanzend helder oranje - bruine bovenstaartdek.
Staat:	Middelste staartpennen glanzend helder oranjebruin met donkerbruine veerkernen en iets gepunt de overige staartpennen zwartbruin met smalle oranjebruine zomen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	De bovenborst is licht bruingrijs, aansluitend op de lichtgrijze kleur van de keel. Richting buik wordt de borst geleidelijk donkerder, tot deze kleur overgaat in de mat zwartbruine kleur van de buik en flanken.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart, ruim voor de pootinplant gaat de zwartbruine buikkleur geleidelijk over in zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Grijskopnon , Man en pop.

Grijskopnon:	De "herkenningsbeschrijving" is opgesteld aan de hand van een enkele balg uit het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden, en een paar recente en goede foto's van exemplaren in het wild en beschrijvingen van diverse auteurs. Hierdoor kon een betrouwbare beschrijving worden opgesteld. De Grijskopnon is een van de vier <i>Lonchura</i> - soorten, welke een zwarte snavel bezitten. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Gezien het exportverbod in Australië is de kans dat deze <i>Lonchura</i> hier ooit zal worden aangetroffen gering.
---------------------	--

GELE RIETVINK, *Lonchura flaviprymna*.**Algemeen:**

Nederlands:	Gele rietvink.
Duits:	Gelber Schilffink.
Engels:	Yellow-rumped mannikin.
Frans:	Donacole à tête grise.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied van de Gele Rietvink beslaat noordelijk Australië.

Ondersoorten:

Van de Gele Rietvink zijn geen ondersoorten beschreven. Er komen wel exemplaren voor met verschillen in kleur en tekening. Mogelijk dat deze kenmerken afkomstig zijn van bastaardering met de Bruinborstrietvink, die in het zelfde verspreidingsgebied voorkomt.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Gele Rietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Mutant: Bruin.

Formaat: 10,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Gele rietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:	Bruin:
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Egaal licht-beige met gelige waas.	Egaal licht-beige met gelige waas.
Wangen en keel:	Egaal licht-beige met gelige waas, een nuance donkerder.	Egaal licht-beige met gelige waas, een nuance donkerder.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin.	Kastanjebruin, een nuance lichter dan bij de wildkleur.
Vleugelpennen en duimveren:	Kastanjebruin. Door de donkerbruine binnenvlaggen zijn de vleugelpennen wat donkerder kastanjebruin van kleur.	Kastanjebruin. Door de bruine binnenvlaggen zijn de vleugelpennen wat egalere kastanjebruin van kleur.
Stuit:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rug dekkleur over in de goudgele bovenstaart dekkleur. Deze overgang is vrij abrupt maar niet scherp afgelijnd	Op de stuit gaat de kastanjebruine rug dekkleur over in de goudgele bovenstaart dekkleur. Deze overgang is vrij abrupt maar niet scherp afgelijnd
Bovenstaartdekveren:	Goudgeel.	Goudgeel.
Staart:	Middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend, goudgeel met donkere schachten. Overige staartpennen donkerbruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.	Middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend, goudgeel van kleur met donkere schachten. Overige staartpennen zijn donkerbruin, een nuance lichter dan de wildvorm, met goudgele randen aan de buitenvlaggen.
Borst:	Licht okerbruin.	Licht okerbruin.
Buik en flanken:	Licht okerbruin, waarbij de borst iets donkerder van kleur is en de kleur richting geleidelijk pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.	Licht okerbruin, waarbij de borst iets donkerder van kleur is en de kleur richting geleidelijk pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.
Pootinplant en onderstaartdek:	Zwart.	Donker zwartbruin.
Poten en nagels	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekening:		
Schub tekening schedel en nek:	Licht crème.	Niet zichtbaar, vloeit dicht.

Keurtechnische aanwijzingen: Gele rietvink, Man en pop.

Gele rietvink:	<p>De kopkleur van de gele rietvinken is nogal variabel. De voorkeur wordt gegeven aan een egale kopkleur.</p> <p>De borst mag niet aftekenen tegen de buik. Hoewel de borst wat dieper van kleur is dan de buik, dient de overgang zo geleidelijk mogelijk te zijn. Een donkere borstvlek, welke duidelijk aftekent tegen een crème buik, is fout. Mogelijk is dit een terugslag van een Bruinborstrietvink voorouder, waarmee de gele rietvink, ook in de vrije natuur, vrij makkelijk bastaardeert. De kopkleur dient soepel te worden beoordeeld. Veel exemplaren tonen min of meer een schubtekening op de kop, waardoor de kleur van de kop nogal variabel is.</p>
Gele rietvink bruin:	<p>De kweek van deze mutant staat nog in de kinderschoenen. Een echte Lonchura kenner zal geen moeite hebben de wildvorm en de bruin mutant uit elkaar te houden. De bruin mutatie zorgt dat de schubtekening op de kop vrijwel volledig verdwijnt. Ook de minder diepe kleur van de vleugel- en staartpennen zorgen dat de bruin mutant goed herkenbaar is. In zijn geheel zal de bruine gele rietvink een nuance lichter tonen dan de wildvorm.</p> <p>De borst mag niet aftekenen tegen de buik. Hoewel de borst wat dieper van kleur is dan de buik, dient de overgang zo geleidelijk mogelijk te zijn. Een donkere borstvlek, welke duidelijk aftekent tegen een crème buik, is fout. Mogelijk is dit een terugslag van een Bruinborstrietvink voorouder, waarmee de gele rietvink, ook in de vrije natuur, vrij makkelijk bastaardeert. De borst is iets donkerder van kleur is en de kleur richting pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.</p>

DIKSNABELNON, *Lonchura grandis*.**Algemeen:**

Nederlands:	Diksnavelnon.
Duits:	Dickschnabelnonne.
Engels:	Great-billed mannikin.
Frans:	Nonne à gros bec.

Verspreidingsgebied:

Leefgebied is het noorden en zuid oosten van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Er worden vier ondersoorten erkend, welke minimaal verschillen in kleurdiepte en grootte van de kop en snavel.

Beschreven is de wat helderder Diksnavelnon, welke in combinatie met de zwarte kop, borst en buik, de meest contrastrijke verschijningsvorm is. De in Nederland aanwezige (kleine) populatie heeft over het algemeen een wat donkerder rugdek en een iets fijnere snavel.

Beschreven worden de ondersoorten *L.g.grandis*, *L.g.destructa*, *L.g.ernesti* en *L.g.heurni*. De *L.g.ernesti* heeft meer helder strogele buitenvlaggen aan de staartpenen en een wat minder forse snavel. De *L.g.destructa* is donkerder kastanjebruin op rug, vleugeldek en flanken en heeft meer strogele bovenstaartdekveren. De *L.g.heurni* is donkerder kastanjebruin op rug- en vleugeldek.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Diksnavelnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Door de forse snavel en grote kop is de Diksnavelnon een opvallende verschijning.

Model:

De Diksnavelnon is de grootste van de nonnen en rietvinken. Door de uitzonderlijk forse snavel en de daarbij passende grotere kop, wijkt het model van de Diksnavelnon duidelijk af van de overige nonnen.

Formaat: 12 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Diksnavelnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop, keel en nek egaal diep zwart.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. In de vleugelpennen is deze een nuance donkerder. De afscheiding tussen de zwarte nek en het rugdek is scherp en strak afgetekend.
Stuit, bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de helder oranjebruine stuitkleur, welke geleidelijk aan overgaat in het meer strogele bovendek.
Staart:	Middelste staartpenen gepunt, warm strogeel van kleur, met zwartbruine veerkernen. De overige staartpenen zwartbruin, met brede strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en onderstaartdek:	De borst, buik en het onderstaartdek egaal diep zwart. Met de zwarte kop vormt dit een aaneengesloten veerveld.
Flanken:	Egaal kastanjebruin.
Pootinplant en aars:	Egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Diksnavelnon, Man en pop.

Diksnavelnon:	De forse snavel dient glad te zijn zonder schilfering. De kop -snavellijn dient vloeiend te verlopen. Verder heeft de Diksnavelnon niet veel foutbronnen, waardoor er streng kan worden gelet op egaliteit van de kleur en op strakke tekeningen. De kastanjebruine flanken zijn weinig opvallend en meestal alleen in rusthouding waarneembaar.
----------------------	--

HADESNON, *Lonchura stygia*.**Algemeen:**

Nederlands:	Hadesnon.
Duits:	Hadesnonne (Hadesschilffink).
Engels:	Black mannikin.
Frans:	Nonnette noire

Dit is de non met de minste tekening. Een nagenoeg egaal zwarte vogel, met als enige tekening het goudgele staartdek.

Verspreidingsgebied:

De Hadesnon is afkomstig van het zuiden van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Er zijn van Hadesnon geen ondersoorten beschreven.

Bij de Hadesnon is in 2008 een mokka en een roodbruine mutant opgetreden. Met deze vogels is onvoldoende gekweekt om nu al een kleurbeschrijving op te stellen. Erg belangrijk bij de kweek van deze kleurslagen is dat het type van de Hadesnon als leidraad dient, iedere afwijking dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Hadesnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Hadesnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop, keel en nek egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	De rug is egaal zwart. Het vleugeldek zeer donker zwartbruin. De overgang van de zwarte rug naar het meer bruinzwarte vleugeldek is geleidelijk.
Vleugelpennen en duimveren:	Zeer donker zwartbruin.
Stuit, bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de zwarte rugdekkleur over in de warm gele onderstuit en bovenstaartdek.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, warm strogeel met donkerbruine schachten. De overige staartpennen zwartbruin met strogele buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De gehele borst, buik en flanken zijn egaal diep zwart, één geheel vormend met de kop en de rug.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Hadesnon, Man en pop.

Hadesnon:	Wegens de weinige foutbronnen van de Hadesnon dient streng te worden gelet op de diepte en de egaliteit van de zwarte kleur. Ideaal is een zo donker mogelijk egaal rug- en vleugeldek. Een bruine gloed in het vleugeldek is haast onvermijdelijk. Ook in het rugdek is meestal nog een bruine gloed aanwezig. De nodige soepelheid is hier gewenst. De overgang van de zwarte rug naar het meer bruine vleugeldek is geleidelijk. Gelet op het feit, dat hier sprake is van een vogel met nauwelijks c.q. te beschrijven tekening kan deze het gekeurd worden in schaal 2.
------------------	--

HUNSTEINNON, *Lonchura hunsteini*.**Algemeen:**

Nederlands:	Hunsteinnon.
Duits:	Hunsteinnonne.
Engels:	Hunstein's mannikin.
Frans:	Nonne de Hunstein.

Verspreidingsgebied:

Deze komt alleen voor op de eilanden New Ireland en Nw.- Hannover en in de Bismarck – Archipel.

Ondersoorten:

Van Hunsteinnon zijn drie ondersoorten bekend; *L.h.hunsteini*, *L.h.minor* en *L.h.nigerrima*.

De *L.h.minor* zou alleen iets kleiner van formaat zijn. De *L.h.nigerrima* mist de zilvergrijze uiteinden aan de veren van de kop. Hierdoor heeft deze ondersoort ook een geheel zwarte kop. De veren van de buik vertonen een beige tot licht bruine tekening. Deze ondersoort is voorheen beschreven als een aparte soort *Lonchura nigerrima*, in het Nederlands bekend als Moornon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Hunsteinnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Het model van de Hunsteinnon is wat korter en meer geblokt dan dat van de overige nonnen en rietvinken. Ook de staart is wat korter.

Formaat: 10 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Hunsteinnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, bovenschedel en nekveren zijn licht zilvergrijs met zwarte veerbases, waardoor een regelmatige schubtekening op een zwarte ondergrond ontstaat. Richting nek worden de zilvergrijze uiteinden van de veren steeds groter, waardoor de kleur in de nek bijna egaal zilvergrijs wordt. De wangen en de oorstreek zijn op dezelfde manier geschubd, maar de zwarte veerbases zijn hier veel uitgebreider, waardoor de schubtekening minder sprekend is. Hierdoor is er een duidelijke afscheiding tussen de oorstreek en de nek. De keel is egaal zwart van kleur.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rugdek is egaal diep zwart. In de vleugelpennen meer bruinachtig zwart.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de zwarte rugdekkleur over in de glanzend kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen minimaal gepunt, bruinachtig zwart van kleur met glanzend kastanjebruine randen aan de vlaggen. Overige staartpennen bruinachtig zwart, met minimale kastanjebruine randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik, flank en onderstaartdek:	Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Zeer donkergrijs, een iets lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauw- grijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Koptekening:	Schubtekening. Nekveren zilvergrijs, met zwarte veerbases.

Keurtechnische aanwijzingen: Hunsteinnon, Man en pop.

Hunsteinnon:	Van de Hunsteinnon is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Ook deze soort komt voor zover bekend niet in Europa voor. Hoewel alle door ons geraadpleegde literatuur een oranje-geel bovenstaartdek vermeld, soms zelfs strogeel, toonde de door ons onderzochte balg een donker kastanjebruin staartdek. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een herkenningsbeschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan het bestuur van de KMV-TP gewenst.
---------------------	--

ZWARTBORSTRIETVINK, Lonchura teerniki.**Algemeen:**

Nederlands:	Zwartborstrietvink.
Duits:	Schwarzbrustschilffink.
Engels:	Grand Valley Mannikin (Black-breasted mannikin).
Frans:	Donacole à poitrine noire.

Verspreidingsgebied:

Leefgebied zijn de gebergtes in centraal Nieuw -Guinea.

Ondersoorten:

Door verschillende onderzoekers worden er van de Zwartborstrietvink twee ondersoorten beschreven, nl L.t.teerinki en L.t.mariae.

De omschrijving in de standaard is de beschrijving van de meest contrastrijke zwartborstrietvinken, welke er momenteel in gevangenschap worden gehouden en beantwoordt aan de beschrijving van de ondersoort L.t.mariae. Deze is wel wat robuuster.

De nominaatvorm L.t.teerinki heeft een meer bruine schedel en nek. De kleur van het rugdek is minder warm kastanjebruin. De stuit en het bovenstaartdek zijn matter strogeel. Het is nog niet geheel duidelijk is of het hier gaat om ondersoort of variatiebreedte.

De onderstaande standaardomschrijving is die van de meest contrastrijke zwartborstrietvinken. Hier wordt dus de voorkeur aan gegeven.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen.. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Door de wat vollere en rondere kop is het model wat afwijkend van de overige rietvinken en nonnen. De Zwartborstrietvink bezit ook een wat langere bevedering (aanpassing aan het leven in bergstreken). Ook lijkt hierdoor de snavel wat kleiner te zijn.

Formaat: 10,5 cm.

**Kleur en tekeningomschrijving
Zwartbortsrietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, teugel wangen, oorstreek en keel zijn aaneengesloten egaal zwart. Bovenop de kop gaat de zwarte kleur geleidelijk aan over in de zwartbruine nek.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin, duidelijk aftekenend tegen de zwartbruine nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerder bruin, veroorzaakt door de donkerder binnenvlaggen van de vleugelpennen.
Stuit en bovenstaartdek:	Stuit grotendeels kastanjebruin, aan de staartzijde vrij abrupt, doch niet scherp afgetekend, overgaand in het strogele bovendeck.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, maar nauwelijks uitstekend, strogeel van kleur, met donkerder schachten. Overige staartpennen donkerbruin met strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst,flank en onderstaartdek:	De borst is egaal zwart en vormt een aaneengesloten zwart veerveld met de zwarte keel en wangen. Aan de zijanten loopt de zwarte borst vloeiend over in een duidelijke zwarte flankstreep, welke onder langs de vleugels loopt, richting het zwarte onderstaartdek.
Buik:	Vanaf de zwarte borst en flankstrepen is de buik wit.
Pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Flankstreep:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: zwartborstrietvink , Man en pop

Zwartborstrietvink:	De flankstreep dient met de nodige soepelheid te worden beoordeeld. Vaak is het niet meer dan een rij min of meer onregelmatige grove vlekken. De witte buik is vaak min of meer crème. De schedel en nek zijn vaak bruin bewaasd. Aangezien de Zwartborstrietvink nog een echte natuurvogel is dient een bepaalde variatiebreedte in kleur en tekening te worden geaccepteerd De borst is egaal zwart en vormt een aaneengesloten zwart veerveld met de zwarte keel en wangen.
----------------------------	---

DIKKOPRIETVINK, *Lonchura melaena*.**Algemeen:**

Nederlands:	Dikkoprietvink.
Duits:	Dickkopf-Schilffink.
Engels:	Thick-billed mannikin. (Buff-bellied mannikin).
Frans:	Donacole à tête grosse.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied omvat het noordelijk gedeelte van het eiland New Britain en het eiland Buka.

Ondersoorten:

In 1981 is er een kleine populatie ontdekt door Don Hadden op Buka (Solomon-eilanden). Deze vogels zijn donkerbruin vanaf de achterschedel t/m de stuit. Ook de hoeveelheid zwart op de flanken is minder uitgebreid. De buikvlek breidt zich daardoor meer uit tot de gehele buik. De kleur van de buik is minder diep crème. Deze ondersoort heeft nog geen wetenschappelijke naam gekregen.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Dikkoprietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Door de grote kop en de zware snavel wijkt deze rietvink duidelijk af van de overige rietvinken en nonnen. Het is een korte en gedrongen vogel welke ondanks zijn geringe lengte toch een robuuste vogel is.

Formaat: 10,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Dikkoprietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel:	Geheel zwart. Bovenop de schedel, op het achterhoofd en in de nek, zijn de bases van de veren meer zwartbruin, waardoor hier een minimaal zichtbare schubtekening ontstaat.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rug en vleugeldek is zwart, vleugelpennen zijn grijs zwartbruin.
Stuit, bovenstaartdek:	Op de stuit gaat het zwarte rugdek over in het diep oranjebruine bovenstaartdek. De afscheiding boven aan de stuit is vrij abrupt, doch niet scherp afgetekend.
Staart:	De middelste gepunte staartpennen hebben een zwartbruine schacht met diep oranjebruine vlaggen. Overige staartpennen zwartbruin met diep oranjebruine buitenvlaggen.
Borst, flanken, onderstaartdek, Pootinplant:	Zwart.
Buik:	Op de buik bevindt zich een buikvlek. Deze begint ter hoogte van de vleugelbochten en strekt zich uit langs de flanken tot aan de zwarte pootinplant. De afscheiding van de buikvlek is onregelmatig.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	De zwartbruine schubtekening ontstaat door dieper gekleurde veerbases.
Buikvlek:	Warm donker – crème.

Keurtechnische aanwijzingen: Dikkoprietvink, Man en pop.

Dikkoprietvink:	Ook van de dikkoprietvink zijn geen exemplaren in Europa aanwezig. In Leiden zijn wel een paar balgen aanwezig. Mede aan de hand van enkele recente publicaties kon er toch een goede "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV/TP gewenst.
------------------------	--

VIJFKLEURENNON, *Lonchura quincolor*.**Algemeen:**

Nederlands:	Vijfkleurennon.
Duits:	Funffarbennonne.
Engels:	Chestnut-and-white mannikin.
Frans:	Nonne quincolor.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor op de kleine Soenda eilanden en op enkele van de zuid oostelijke Molukken.

Ondersoorten:

L.q. quincolor:	Oost Timor, en op enkele Molukse eilanden.
L.q. sumbae:	West Timor, Rote en Sumba.
L.q. wallacii:	Lombok, Sumbawa en Flores.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Vijfkleurennon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Vijfkleurennon , man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop en nek:	Voorhoofd, bovenschedel en nek donkerbruin met een duidelijke maar geen grove zoming. Wenkbrauw, wangen, oorstreek en keel donker kastanjebruin, waarbij de veren van de wenkbrauw, wangen en oorstreek lichtere veerschachten bezitten. Hierdoor bezit het gehele masker een sprekende tekening.
Keel:	Egaal donker kastanjebruin zonder tekening.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. In de vleugelpennen een nuance donkerder. De afscheiding van de donkerbruine, gezoomde nek, met het egale kastanjebruine rugdek is regelmatig en scherp.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de glanzend helder kastanjebruine bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, donkerbruin van kleur, met brede helder kastanjebruine randen aan de buitenvlaggen. Overige staartpennen donkerbruin, met helder kastanjebruine randen aan de buiten- vlaggen.
Borst, buik en flanken:	Direct onder de keel is borst wit. De afscheiding van de donkere keel met de witte borst is scherp en loopt vanaf de onderzijde van de keelvlak zijwaarts naar de nek. De witte borst loopt over in de eveneens witte buik, welke in de flanken en bij de pootinplant licht crème wordt.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Koptekening:	Grijsbruin. Zomen.
Streptekening wangen	De veren bezitten lichtere veerschachten.

Keurtechnische aanwijzingen:vijfkleurennon , Man en pop.

Vijfkleurennon:	De afscheiding van de kopkleur met de lichaamskleur dient scherp en regelmatig te verlopen. De voorkeur gaat uit naar een zo licht en egaal mogelijk verlopende borst en buikkleur. Een min of meer crème buik is haast onvermijdelijk. Een soepele beoordeling is hier gewenst. Een aantal vogels vertoont onder een vrijwel zuiver witte bovenborst een plotselinge overgang naar een donkerder crème onderborst en buik. Dit kleurverschil dient met de nodige soepelheid te worden beoordeeld, al gaat de voorkeur wel uit naar een egale borst- en buikkleur. De keel is egaal van kleur, zonder tekening. Direct onder de keel is de borst wit.
------------------------	---

PRACHTON, *Lonchura spectabilis*.**Algemeen:**

Nederlands:	Prachtnon.
Duits:	Prachtnonne.
Engels:	New-Britain mannikin. (Hooded mannikin).
Frans:	Nonnette à ventre roux.

Verspreidingsgebied:

De Prachtnon is afkomstig van het eiland New Britain en van noord – oost Nieuw-Guinea.

Ondersoorten:

In totaal worden 5 ondersoorten erkend, welke slechts minimale verschillen vertonen in kleurdiepte, scherpte van tekening en het formaat. Alleen de ondersoort *L.s.mayri* schijnt in Europa aanwezig te zijn. Daar dit tevens de scherpst getekende ondersoort betreft, is aan de hand van deze ondersoort de standaardbeschrijving opgesteld.

Binnen dit verspreidingsgebied wordt nog een aantal ondersoorten onderscheiden:

L.s.mayri.	De standaard omschrijving komt het meest overeen met de ondersoort <i>L.s.mayri</i> .
L.s.wahgiensis.	Lijkt veel op <i>mayri</i> , maar is matter bruin op het rugdek en heeft fletsere stuit- en staartdekveren. Ook de snavel zou minder diep van kleur zijn.
L.s.gajduseki.	Heeft de borst en de buik donker crème, en heeft ook een donkerder rugdek.
L.s.sepikensis.	Heeft een nog donkerder gekleurde borst en buik, deze wordt bijna zo donker als het rugdek.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Prachtnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Met de Chinese Zwartkopnon behoort de Prachtnon tot de kleinste nonnen en rietvinken.

Formaat: 9,5 - 10 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Prachtnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Geheel zwart en scherp afgetekend met de rest van lichaam.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine kleur van het rugdek over in de strogele kleur van de bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets puntig, strogeel van kleur, met wat donkerder veerschachten. Overige staartpennen donkerbruin, met strogele buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	Crème-wit, zo licht mogelijk van kleur.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen:prachtnon , Man en pop.

Prachtnon:	De Prachtnon heeft weinig foutbronnen, dus dient er wat strenger te worden gelet op egaliteit en strakke aftekeningen van de kleurvelden. Alleen een witte borst, direct onder de zwarte keel, met lager op de borst een vrij abrupte overgang naar een meer crème onderborst en buik dient soepel te worden beoordeeld. Het is de kleinste non/rietvink, model moet echter wel het normale rietvinkenmodel blijven.
-------------------	--

FORBESNON, *Lonchura forbesi*.**Algemeen:**

Nederlands:	Forbesnon.
Duits:	Forbes nonne.
Engels:	New-Ireland mannikin.
Frans:	Nonne de Forbes.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied is beperkt tot het eiland New Irland.

Ondersoorten:

Van de Forbesnon zijn geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Forbesnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

De Forbesnon behoort tot één van de grotere nonnen en bezit een vrij forse snavel.

Formaat: 11- 12 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Forbesnon, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal zwart, strak afgetekend met de rest van het lichaam.
Rug en vleugeldek:	Egaal diep kastanjebruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Grote vleugelpennen donkerbruin met wat lichtere smalle randen aan de buitenvlaggen.
Stuit, bovenstaartdek:	Bovenaan de stuit gaat de rugdekkleur over in de warm oranje- gele stuit en bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, goudbruin van kleur met donkerbruine kernen. Overige staartpennen donkerbruin met meer bruingele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	Egaal licht kastanjebruin, op de borst een vage schubtekening.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borst:	Vage grijze schubtekening.

Keurtechnische aanwijzingen: Forbesnon, Man en pop.

Forbesnon:	Voor zover bekend is de Forbesnon nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is opgesteld aan de hand van wetenschappelijke beschrijvingen van de soort. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een herkenningsoomschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV-TP gewenst.
-------------------	---

JUNGES-BERGRIETVINK, *Lonchura montana*.**Algemeen:**

Nederlands:	Junges-bergrietvink.
Duits:	Hohenschilffink.
Engels:	Snow Mountain mannikin (Western alpine mannikin).
Frans:	Donacole des hauteurs.

Verspreidingsgebied:

De Junges-bergrietvink is afkomstig uit het Snow – Mountain gebergte en van centraal Nieuw – Guinea. Gewoonlijk komt hij alleen voor op hoogtes tussen de 2500 en 4000 meter.

Ondersoorten:

Van de Junges-bergrietvink zijn geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Junges-bergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

**Kleur en tekeningomschrijving
Junges-bergrietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en bovenschedel zwart, op het achterhoofd vrij abrupt overgaand in de warmbruine nek. Teugel en aansluitende keelvlak zwart. Wangen en oorstreek okerbruin. De afscheiding van de wangen met de zwarte schedel en keelvlak loopt vlak onder het oog langs.
Rug en vleugeldek:	Het gehele vleugeldek is warm bruin, in de pennen wat donkerder van kleur.
Stuit, bovenstaartdek:	Aan de rugzijde warmbruin, halverwege via een enkele millimeters brede zwarte band, overgaand in het strogele bovenstaartdek.
Staart:	Zwart, met minimale strogele randjes.
Borst, buik en flank:	Vanaf de keelvlak is de gehele borst licht roodbruin, één veerveld vormend met wang en oorstreek. De afscheiding van de lichtroodbruine borst en flanken met de crème witte buikkleur wordt gevormd door een enigszins geschubde smalle band. Deze band gaat ter hoogte bij van de pootinplant over in de aarsbevedering.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Zwart, welke ontstaat doordat de aan de buik grenzende roodbruine flank - en borstveertjes een zwarte zoom bezitten.

Keurtechnische aanwijzingen: Junges-bergrietvink, Man en pop.

Junges-bergrietvink:	Voor zover bekend is de Junges-bergrietvink nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is aan de hand van een enkele balg van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en een aantal wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een herkenningsbeschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV- TP gewenst.
-----------------------------	--

BERGRIETVINK, *Lonchura monticola*.**Algemeen:**

Nederlands:	Bergrietvink.
Duits:	Bergschilffink.
Engels:	Alpine mannikin (Eastern alpine mannikin).
Frans:	Donacole des montagnes.

Verspreidingsgebied :

De Bergrietvink heeft een beperkt verspreidingsgebied in de gebergten van zuid – oost Nieuw –Guinea, op hoogtes tussen de 2000 en 4000 meter.

Ondersoorten :

Ondersoorten van de Bergrietvink worden in dit beperkte verspreidingsgebied niet erkend.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 12 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Bergrietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, teugel, oorstreek, wangen en keel zwart. Bovenop de zwarte schedel krijgen de veren bruine kernen, welke richting nek gaan overheersen. Hierdoor gaat het zwarte voorhoofd, via de zwartbruine schedel, over in de bruine nekkleur.
Rug en vleugeldek:	Mat kastanjebruin, in de vleugelpennen iets donkerder.
Stuit, bovenstaartdek:	De rugzijde van de stuit is kastanjebruin, de staartzijde en bovenstaartdekveren zijn strogeel. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Staart:	Middelste staartpennen wat langer, maar niet gepunt, strogeel met donkerder schachten. Overige staartpennen zwartbruin met strogele randen aan de buitenvlaggen. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Borst, buik en flank:	Borst wit, gescheiden van de eveneens witte buik door een band, min of meer lopend van onderkant vleugelbocht naar onderkant vleugelbocht. Hier buigt deze band af langs de vleugels en zet zich voort in een smalle flankstreep, welke doorloopt tot aan het onderstaartdek en aarsbevedering.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Zwart.
Flankstreep:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: Bergrietvink, Man en pop.

Bergrietvink:	Daar er van de bergrietvink voor zover bekend geen exemplaren en geen balgen aanwezig zijn in Nederland is er aan de hand van diverse literatuur alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Uit de diverse beschrijvingen blijken de volgende onderdelen wat variabel te zijn binnen de populatie. Vaak is een minimale zwartbruine tekening in de witte borst aanwezig (veerkernen). Een min of meer crème buik komt veel voor. Vooral de flankstreep is vaak niet meer dan een aantal min of meer onregelmatige rij grove vlekken. Indien een bergrietvink ter keuring wordt aangeboden, dient deze variatiebreedte in kleur en tekening soepel te worden beoordeeld. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV- TP gewenst.
----------------------	--

BRUINBORSTRIETVINK, *Lonchura castaneothorax c. domestica*.**Algemeen:**

Nederlands:	Bruinborstrietvink.
Duits:	Braunbrust Schilffink.
Engels:	Chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun.

De Australische ondersoorten van de bruinborstrietvink zijn reeds tientallen jaren aanwezig in Europa en worden volop gekweekt. Daar er in het verleden weinig naar ondersoorten werd gekeken zijn beide soorten vermengd. Bij de Bruinborstrietvink waren in de vorige standaard nog twee vormen opgenomen onder de benaming Oost-Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c.castaneothorax*) en Noord- Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c. assimilis*).

De Oost Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c.castaneothorax*) is vooral op de kop meer donkerbruin met een grovere streeptekening, de keel is meer donkerbruin. Over het geheel is deze vorm meer in bruintint en wat matter van kleur.

De afgelopen jaren is er niet of nauwelijks selectief met de Oost Australische bruinborstrietvink gekweekt. Deze zijn ook niet als zodanig herkend als ondersoort.

De in afgelopen jaren ingezonden vogels op de tentoonstellingen wezen uit dat de kweekselectie toch ging naar vogels met diep gekleurde tekening en lichaamskleur.

Hierdoor is besloten een vorm van de Bruinborstrietvink te beschrijven onder de naam "**Lonchura castaneothorax c. domestica**".

Ondersoorten;

L.c castaneothorax	Oost – Australië	Oost Australische bruinborstrietvink
L.c. assimilis	Noord West– Australië	Noord Australische bruinborstrietvink
L.c uropygialis	Noord – west Nieuw Guinea	Lijkt op de dwergrietvink is wat forser
L.c. ramsayi	Zuid- oost Nieuw Guinea	Zwartkop dwergrietvink **
L.c. boschmai	West – centraal Nieuw Guinea	Berg bruinborstrietvink **
L.c. sharpei	Noord Nieuw Guinea	De Dwergrietvink" **

** Deze soort is dermate afwijkend dat ook hiervoor een aparte soortbeschrijving is opgesteld.

Verspreidingsgebied ;

Noorden en oosten van Australië en in enkele verspreide gebieden op Nieuw – Guinea.

Mutanten: Roodbruin en Ino-crème.

Van de Bruinborstrietvink zijn inmiddels twee kleurmutanten verschenen, die in voldoende mate worden gekweekt om deze ook in de standaard te beschrijven. Inmiddels is door proef paringen met de Japanse Meeuw aangetoond dat de aanvankelijke naamgeving Isabel voor de roodbruine onjuist is. In de standaard is dan ook de naam roodbruin gebruikt.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Bruinborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

Kleur en tekeningomschrijving Bruinborstrietvink , man en pop.

Kleurslag:	Domestica wildkleur:	Roodbruin:	Ino – crème:
Kleur:			
Kop en nek:	De bovenschedel en de nek zijn vanaf de snavelinplant beige- grijs geschubd op een bruin zwarte ondergrond. Deze schubtekening ontstaat door bruinzwarte veerharts met brede beige- grijze zomen. Deze veerharts zijn bij de snavelinplant nauwelijks zichtbaar, richting nek worden deze steeds grover en prominenter.	Vanaf de snavelinplant zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek warm crème van kleur met bruine veerharts, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat. Deze is bij de snavelinplant nauwelijks waarneembaar en wordt richting nek steeds grover.	Vanaf de snavelinplant zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek crème van kleur, met donker crème veerharts, waardoor een vage regelmatige schubtekening ontstaat. Deze is bij de snavelinplant nauwelijks waarneembaar en wordt richting nek steeds grover.
Masker en keel:	Het masker en de keel zijn donker bruinzwart met rond het oog op de wangen en in de oorstreek een zwakke donkerbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door donkerbeige schachtstreepjes op de verder bruinzwarte maskerbevedering. De keel is egaal bruinzwart. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.	Het masker en de keel zijn bruin van kleur, met rond het oog en op de wangen en de oorstreek een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes en de verder bruine wangveertjes. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.	Het masker, en de keel zijn lichtbruin van kleur, met rond het oog en op de wangen en de oorstreek een vage lichtbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door beige schachtstreepjes en de verder lichtbruine wangveertjes. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin. De vleugelpennen zijn donkerbruin met kastanjebruine buitenvlaggen.	Warm roodbruin. De vleugelpennen zijn bruin met roodbruine randen.	Warm crème kleurig. Vleugelpennen crème kleurig met donkercrème kleurige randen.
Stuit, Bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de glanzende strogele bovenstaartdekkleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.	Op de stuit gaat de roodbruine rugdekkleur over in de glanzende warm goudgele bovenstaartdekkleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.	Op de stuit gaat de warm crème rugdekkleur over in de beige crème bovenstaartdekkleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.
Staart:	De middelste staartpennen zijn strogeel van kleur met donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin van kleur met strogele randen aan de buitenvlaggen.	De middelste staartpennen zijn warm goudgeel van kleur met wat donkerder bruine veerharts. De overige staartpennen zijn bruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.	De middelste staartpennen zijn warm goudgeel van kleur met wat donkerder crème veerharts. De overige staartpennen zijn licht crème bruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.
Borst:	Aansluitend op de donker bruinzwarte keel is de borst diep roodbruin. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een zwarte borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanen. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.	Aansluitend op de bruine keel is de borst roodbruin. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een donkerbruine borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanen. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.	Aansluitend op de lichtbruine keel is de borst warm crème. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een lichtbruine borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanen. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.
Flanken:	Regelmatige, niet erg brede zwarte lichtcrème geblokte tekening.	Regelmatige, maar smalle bruin - crème geblokte tekening.	Regelmatige smalle beige - crème geblokte tekening.
Buik:	Licht- crème.	Warm crème.	Crème.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.	Bruin.	Licht bruin.
Poten:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donker hoornkleurig, een lichtere kleur is toegestaan	Hoornkleurig.
Nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donker beige, met enigszins blauwe waas.	Hoornkleurig, met een heel lichte blauwe waas.
Snavel:	Blauwgrijs.	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan	Hoornkleurig.

Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin een lichtere kleur is toegestaan	Rood.
Tekening:			
Bovenschedel:	Beige grijs geschubd. Deze schubtekening ontstaat door bruinzwarte veerharts met brede beige grijze zomen.	Bruine veerharts, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat.	Met donker crème veerharts, waardoor een vage regelmatige schubtekening ontstaat.
Wang:	Zwakke donkerbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door donkerbeige schachtstreepjes.	Een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes.	Een vage lichtbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door beige schachtstreepjes.
Borstband:	Zwart.	Donkerbruin.	Lichtbruin.
Flanken:	Flanken.	Regelmatige , niet erg brede zwarte lichtcrème geblokte tekening.	Regelmatige, maar smalle bruin - crème geblokte tekening.

Keurtechnische aanwijzingen bruinborstrietvink, Man en pop.

Bruinborstrietvink Domestica:	Gelet dient te worden op de egaliteit van het rugdek en de borst. Een doorlopende grijze zoming vanuit de nek in het rugdek is fout, evenals grijsachtige zoming op de roodbruine borst. De grondkleur van masker en keel is zeer donker zwartbruin, en toont, met uitzondering van de keel, een zwakke donkerbeige streep-tekening. Deze tekening mag slechts minimaal aanwezig zijn. De fijne streep-tekening op een meer zwart masker is een raskenmerk en dient derhalve kritisch te worden bekeken. De overgang van de borstband naar de flank is moeilijk strak te showen en dient dan ook met de nodige soepelheid te worden beoordeeld. De Bruinborstrietvink is een vogel die in werkhouding maar weinig flank toont. Pas in volledige rust zal de flank maximaal worden getoond. Tijdens de keuring dient men hier rekening mee te houden.
Bruinborstrietvink roodbruin:	Gelet dient te worden op de egaliteit van het rug- en het vleugeldek. Vaak is er een minimale schubtekening zichtbaar door de aanwezigheid van maximaal phaeomelanine in de randen van de bevedering. Dit dient soepel te worden beoordeeld. Een grijzige schubtekening, zoals ook bij de wildvorm wel wordt aangetroffen, is ook bij de roodbruine een kleurfout. Ook een grijzige zoming op de roodbruine borst is een kleurfout. De borst dient egaal en zo warm mogelijk roodbruin te zijn. De streep-tekening in de wangen dient duidelijk zichtbaar aanwezig te zijn. De overloop van de borstband naar de flank dient soepel te worden beoordeeld. Enige onregelmatigheid hier is evenals bij de wildvorm haast onvermijdelijk en behoeft beslist geen indicatie voor rasonzuiverheid te zijn. De flanktekening is vrij smal en wordt alleen in rusttoestand duidelijk getoond. Enige soepelheid is hier gewenst.
Bruinborstrietvink ino- crème:	De kweek van de crème ino's is nog in ontwikkeling, In de eerste plaats dient er gelet te worden op raszuiverheid en dat de vogels de kenmerkende tekening tonen, zoals bij de wildkleur. Het mag zeker geen eenkleurige vogel worden. De schubtekening op de schedel zal minder sprekend zijn als bij de Roodbruine. Het streven is wel dat deze nog waarneembaar aanwezig is. Een doorlopende schubtekening vanuit de nek is fout. De borst dient egaal en zo warm mogelijk crème te zijn. De streep-tekening in de wangen dient zichtbaar aanwezig te zijn. De overloop van de borstband naar de flank dient soepel te worden beoordeeld. Enige onregelmatigheid hier is evenals bij de wildvorm haast onvermijdelijk en behoeft beslist geen indicatie voor rasonzuiverheid te zijn. De flanktekening is vrij smal en wordt alleen in rusttoestand duidelijk getoond. Enige soepelheid is hier gewenst.

DWERGRIETVINK, *Lonchura c. sharpei*.**Algemeen:**

Nederlands:	Dwergrietvink.
Duits:	Zwergschiffink.
Engels:	Chestnut breasted mannikin (sharpei.).
Frans:	Donacole commun (scharpei.).

Verspreidingsgebied:

Noord Nieuw- Guinea

Ondersoorten:

Naast de dwergrietvink wordt als ondersoort genoemd de *L.c.uropygialis*. Deze wijkt van de dwergrietvink af op de volgende onderdelen: Stuit en bovenstaartdek meer goudgeel. Bovenschedel en nek donkerder van kleur.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Dwergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Dwergrietvink , man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Vanaf snavel is het voorhoofd en bovenschedel, alsmede de aftekening langs het masker egaal crème wit. De grondkleur van het achterhoofd en nek is eveneens crème wit met een minimale grijsbruine schubtekening. Deze begint vaag op het achterhoofd en wordt naar de nek wat grover. Het masker, inclusief de keel egaal zwart, sterk contrasterend met de crème witte schedel. Het masker wordt begrensd door een lijn beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde zwarte keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Diep kastanjebruin, vleugelpennen een nuance donkerder door de donkere binnenvlaggen.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Egaal warm en glanzend kastanjebruin, duidelijk glanzender en warmer dan het rug- en vleugeldek.
Staart:	De middelste staartpennen zijn iets gepunt. Deze zijn warm glanzend kastanjebruin van kleur, met wat donkere schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin van kleur, met kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De borst is, vanaf het zwarte masker, roodbruin. Deze roodbruine borst wordt aan de onderzijde begrensd door een borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. De borstband is in het midden iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanten en loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. Aan de zijkanten sluit deze aan op de flanktekening.
Buik:	Helder wit.
Onderstaartdek, pootplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schubtekening kop:	Grijsbruin.
Borstband:	Zwart.
Flanktekening:	Regelmatig zwart-wit geblokte flanktekening.

Keurtechnische aanwijzingen:dwergrietvink, Man en pop.

Dwergrietvink:	De zwarte borstband en de zwart-witte flanktekening zijn grover en dus sprekender dan bij de Australische ondersoorten. In het masker is geen streeptekening aanwezig. Het formaat is slechts 10 a 10,5 cm. Afwijkingen in kleur en tekening, alsmede het formaat KUNNEN wijzen op vermenging met andere Bruinborstrietvink -ondersoorten en dienen, onder vermelding van de afwijkende onderdelen, te worden bestraft in de daarvoor bestemde rubrieken.
-----------------------	---

ZWARTKOP - DWERGRIETVINK, *Lonchura c. ramsayi*.**Algemeen:**

Nederlands:	Zwartkop-dwergrietvink.
Duits:	Schwarzkopf-zwergschilffink.
Engels:	Black-headed chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun à tête noir.

Verspreidingsgebied:

Zuid- Oost Nieuw- Guinea.

Ondersoorten:

De Zwartkop - Dwergrietvink is een ondersoort van de *L. Castaneothorax* (Bruinborstrietvink) en lijkt veel op de *L.C. sharpei*, de Dwergrietvink, met het verschil dat de bovenkop en nek vrijwel zwart zijn, met slechts een lichte streeptekening.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartkop-Dwergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.**Kleur en tekeningomschrijving****Zwartkop-dwergrietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Vanaf de snavel zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek zwart, met kleine grijsbruine veerpuntjes. Hierdoor tekent dit veerveld maar weinig af tegen het egaal zwarte masker. Het zwarte masker wordt begrensd door een lijn beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Diep kastanjebruin. Door de wat donkerder binnenvlaggen van de vleugelpennen toont dit veerveld een nuance donkerder kastanjebruin.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdek kleur via een oranjebruine stuitkleur over in het glanzend goudgele bovenstaartdek.
Staart:	De middelste staartpennen zijn warm strogeel en iets gepunt met wat donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin met strogele buitenvlaggen.
Borst en flank:	Vanaf het masker is de borst roodbruin. Deze wordt aan de onderzijde begrensd door een zwarte borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. De borstband is in het midden iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijanten, Aan de zijanten sluit deze aan op de geblokte flanktekening.
Buik:	Helder wit.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	Grijsbruine veerpuntjes.
Keelvlak:	Zwart.
Borstband:	Zwart.
Flanktekening:	Regelmatig zwart-wit geblokt.

Keurtechnische aanwijzingen:zwartkop-dwergrietvink, Man en pop.

Zwartkop-dwergrietvink:	Voor zover bekend is deze ondersoort nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een beschrijving welke gebruikt kan worden om eventueel de ondersoort te herkennen. Wanneer een Zwartkop-dwergrietvink op een keuring wordt aangeboden hiervan melding maken aan de KMV-TP.
--------------------------------	---

BERG-BRUINBORSTRIETVINK, *Lonchura c boschmai*.**Algemeen:**

Nederlands:	Berg-bruinborstrietvink.
Duits:	Berg-braunbrustschilffink.
Engels:	Mountain chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun des montagnes.

Verspreidingsgebied:

West centraal Nieuw – Guinea.

Ondersoorten:

De Berg – Bruinborstrietvink is een ondersoort van de *L. Castaneothorax* (Bruinborstrietvink).

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Berg- Bruinborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving**Berg-bruinborstrietvink, man en pop.**

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en schedel zwart met een bruin veerhart, waardoor een gehamerd zwarte kleur ontstaat. Op het achterhoofd hebben de veren bruine zomen, welke richting nek steeds breder worden. De gehamerd zwarte kleur gaat daardoor op het achterhoofd via een geschubd bruine kleur over in bijna egale bruine nekkleur. Het masker, inclusief de keel, is egaal zwart, nauwelijks aftekenend tegen voorhoofd en bovenschedel. Richting nek wordt de aftekening steeds duidelijker.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin De buitenvlaggen van de vleugelpennen zijn kastanjebruin van kleur, maar door de donkerbruine binnenvlaggen is dit veerveld wat donkerder kastanjebruin van kleur.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdek kleur over in de glanzende strogele bovenstaart dekkleur. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Staart:	De middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend en strogeel van kleur, met donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin, met strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	Vanaf het masker is de gehele borst grauw en mat roodbruin. Langs de vleugels loopt deze kleur door in de evens roodbruine flanken. De afscheiding van de borst, flanken en crème witte buik wordt gevormd door een enigszins geschubde smalle band. Deze band gaat ter hoogte van de pootinplant over in de aars en onderstaartdekveren.
Onderstaartdekveren, aars en pootinplant:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Hamertekening kop;	Zwart. Het hart van de veren zijn is bruin.
Borstband:	Zwart, deze ontstaat doordat de aan de buik grenzende roodbruine flank- en borstveertjes een zwarte zoom bezitten.

Keurtechnische aanwijzingen:berg-bruinborstrietvink, Man en pop.

Berg-bruinborstrietvink:	Voor zover bekend is deze ondersoort Bergbruinborstrietvink nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een redelijk aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een beschrijving welke gebruikt kan worden om de ondersoort te herkennen. De onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in zowel formaat, kleur als tekening. Bij eventuele aanbieding ter keuring lijkt ons dan ook enige soepelheid op deze onderdelen gewenst. Wanneer de berg-bruinborstrietvink ter keuring wordt aangeboden is hiervan een melding aan KMV-TP gewenst.
---------------------------------	---

WITBORSTRIETVINK, *Lonchura pectoralis*.

Algemeen:

Nederlands:	Witborstrietvink.
Duits:	Weissbrust-schilffink.
Engels:	Pictorella mannikin.
Frans:	Donacole à poitrine blanche.

Verspreidingsgebied:

De Witborstrietvink is afkomstig van Noord Australië.

Ondersoorten:

Van de Witborstrietvink worden geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Witborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model;

De Witborstrietvink wijkt het meest af van het gangbare non/rietvinkenmodel. Door een vroege afscheiding en isolatie van de rietvinkenstamboom en de aanpassing aan een afwijkend biotoop heeft deze soort zich ontwikkeld tot een duidelijk afwijkende soort.

Het model is slanker dan van de overige rietvinken, met een wat langere snavel. De houding van de Witborstrietvink is niet zoals bij de overige rietvinken en nonnen, opgericht, maar meer horizontaal.

De Witborstrietvink is de enige *Lonchura* waarbij geslachtsdimorfisme voorkomt.

Formaat: 11,5 cm.

Kleur en tekeningomschrijving Witborstrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur man:	Wildkleur pop:
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant tot in de nek grijs –beige. Het masker wordt gevormd door teugel, oorstreek, wangen en keelvlak en is zwart. Wangen en keel zijn regelmatig bezet met fijne witte stipjes, Dit masker is vanaf de snavel, over het oog heen tot aan de borst, afgetekend door een lichte roze - beige band. De afscheiding van de roze – beige band met het zwarte masker is scherp, de afscheiding met de grijs - beige schedel en nek is minder scherp.	Bovenschedel vanaf de snavelinplant tot in de nek grijs –bruin. Het masker wordt gevormd door teugel, oorstreek, wangen en keelvlak en is zwartbruin. Wangen en keel zijn regelmatig bezet met fijne witte stipjes, Dit masker is vanaf de snavel, over het oog heen tot aan de borst, afgetekend door een beige band. De afscheiding van de roze – beige band met het zwarte masker is scherp, de afscheiding met de grijs - beige schedel en nek is minder scherp.
Zadel en onderrug:	Grijsbruin.	Mat grijsbruin.
Vleugelpennen en vleugeldek:	Donkerder grijsbruin. Alle vleugeldekveren bezitten een stip op het uiteinde van de veer. Deze vormen twee regelmatige rijen op het vleugeldek. Ook de armpennen bezitten een witte stip op het uiteinde van de veer	Mat donkerder grijsbruin. De stippen op de vleugels zijn kleiner, waardoor de tekening veel fijner is. Verder gelijk aan de man.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Grijsbruin.	Mat grijsbruin.
Staart:	Gelijk van lengte, donker grijsbruin.	Gelijk van lengte, donker grijsbruin.
Borst:	Vanaf het zwarte masker tot een lijn, lopend van vleugelbocht tot vleugelbocht, is de borst wit met een minimale zwarte tekening. Deze kleur ontstaat doordat de grotendeels witte borstveren een zwarte basis hebben.	Vanaf het zwartbruine masker tot een lijn, lopend van vleugelbocht tot vleugelbocht, is de borst meer een zwarte ondergrond met een witte schubtekening. De borstveren bezitten een uitgebreidere zwarte bases met meer een brede witte zoom.
Buiken, flanken:	De buik is, vanaf de witte borst tot aan de pootinplant, beige, met een diep roze waas.	Beige met een roze waas. Minder sprekend dan bij de man.
Onderstaartdek en aars:	Iets minder roze met een zwarte veerbases, De zwarte base is minimaal zichtbaar, waardoor een wat onregelmatige tekening zichtbaar is	Beige met een licht roze tint, met een zwartbruine veerbases. De zwartbruine base is minimaal zichtbaar, waardoor een wat onregelmatige tekening zichtbaar is.
Poten en nagels:	Vleeskleurig, een lichtere kleur is toegestaan.	Vleeskleurig, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:		
Masker:	Zwart.	Zwartbruin.
Wang en keel:	Witte stiptekening.	Fijne witte stiptekening.
Afscheiding masker:	Lichte roze –beige band.	Beige band.
Vleugeltekening:	Witte stiptekening.	Fijne witte stiptekening.
Borst tekening:	Witte ondergrond met zwarte veerzomen.	Zwarte ondergrond met witte zomen.
Onderstaart tekening:	Zwart.	Zwartbruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Witborstrietvink, Man en pop.

Witborstrietvink:	De afscheiding van de roze- beige maskerband met de grijs – beige schedel en nek is niet geheel scherp. Tijdens de keuring dient men hier rekening mee te houden. De afscheiding tussen het masker en deze maskerband dient echter regelmatig te verlopen. De witborstrietvink is van nature een bodemvogel, zodat het gedrag in de tentoonstellingskooi hier door beïnvloed wordt. Ook met dit feit dient rekening gehouden te worden. Bij het beoordelen van de stiptekening op het vleugeldek dient aandacht aan de symmetrie en regelmaat van deze tekening besteed te worden. Niet symmetrische of onderbroken vleugeltekening dient dan ook bestraft te worden in de rubriek tekening. Over het geheel is de pop matter van kleur. De roze waas is minder sprekend. De stippen op de vleugels zijn kleiner / fijner. Bezit een meer zwarte borst met witte schubtekening.
--------------------------	---